SEVGİ dünyası

SAYI: 112944 2002/09 FİYATI: 1.500.000

GERÇEKÇİ DAVRANMAK

Dr. Refet Kayserilioğlu

BÜYÜK ÖĞRETMEN

Güngör Özyiğit

HOŞGÖRÜ

Nalda Bayraktar

HATASIZ OLMA ŞARTI

Nadide Kılıç

HİDDETİMİZİ YENEBİLMEK

Belgin Tanaltay

SEVGİ dünyası

Aylık Kültürel ve Siyasi Dergi

Cilt: 34
EYLÜL 2002
Sayı: 405

SEVGİ YAYINLARI TİC. LTD. ŞTİ. adına
Sahibi ve Genel Yayın Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Özenç Kayselioğlu
Hale Ürkmezgil

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri

Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu; 80090

İSTANBUL

Mizampaj ve Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Anka Basım
0212 629 01 83

Fiyatı: 1.500.000 TL
Yıllık Abone:
18.000.000TL.
Yurt Dışı:25.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar
Dr. Refet Kayserilioğlu — 1
Gerçekçi Davranmak
Dr. Refet Kayserilioğlu — 2
Esinler
Olgay Göksel — 8
Büyük Öğretmen
Güngör Özyiğit — 9
Hatasız Olma Şartı
Nadide Kılıç — 14
Kendime Mektuplar
Nelda Bayraktar — 18
Silver Birch Öğretileri
Çev: Acar Doğangün — 20
İnternetten Öyküler — 24
İki Yaşam Arasında
Çev: Acar Doğangün anısına Arın İnan — 26
Hoşgörü
Nelda Bayraktar — 31
Gören Gözlerden Olmak
Zehra İskender — 35
Kitaplık — 37
Hiddetimizi Yenebilmek
Belgin Tanaltay — 38
Işığın Hazinesi
Çev: Nelda Bayraktar — 42
Hayatımız Mizah
Güngör Özyiğit — 47

Kapak illüstrasyonu 2001 AKTÜEL Dergisinden alınmıştır.

Sevgili Dostlar

Akıl, Yaratan'ın bize verdiği en büyük nimetlerden biridir. Bunu, her şeyi tam ve normal olduğu halde, akıldan yoksun insanları görünce daha iyi anlıyoruz. Bir geri zekâlıyı, bir bunamışı veya herhangi bir sebepten aklı durmuş kişileri inceleyince aklınıza bin kere şükredersiniz. Çünkü sizi insan yapan, size gelişme ve yükselme imkânlarını kazandıran, üzülmenizi, sevinmenizi, kişiliğinizi, becerilerinizi sağlayan hep aklınızdır.

Akıl veren Yüce Güç, onunla birlikte insana sorumluluk da vermiştir. İnsandan aklını kullanarak iyiyi, doğruyu, yararlıyı ve onu aklen ve ruhen yükselten şeyleri seçmesini istemektedir. Öyle yapmayıp da kötüyü, yanlışı, zararlıyı ve onu gerileten şeyleri ve davranışları seçerse ondan zarar görecektir. Onlardan sakınmalıdır. Bunun için de yol göstericiler ve doğru yolu gösteren rehber bilgiler göndermiştir. Buna rağmen insanlar, yine kolaya, yine yanlışa, yine kötüye gitmekte, hem kendilerine, hem de çevrelerine zararlı olmaktadırlar. Bunun en büyük sebebi, insanların kolaya kaçmaları, akıllarını çalıştırmaya ve geliştirmeye üşenmeleri, ailelerinden ve çevrelerinden öğrendiklerini doğru yanlış demeden otomatik olarak uygulamalarıdır. Yani bir sürü psikolojisinden kurtulamamaktadırlar. Maddecilik mi moda, herkes maddeci olmakta, dincilik mi geçerli, herkes dinci olmaktadır. Bunlar ne derece doğrudur? Aksayan yönleri nelerdir? Bugünün gereklerine ve gereksinmelerine ne kadar cevap vermektedir? Ne gibi yenilik, ne gibi değişiklik gereklidir? Bunları düşünenler ve düşünüp gerçekleri ortaya koyanlara da kulak verenler, ne kadar azdır.

Oysa akıl, doğruları araştırmamız için vardır. İyiyi, yararlıyı, hem bizi, hem insan kardeşlerimizi yükselteni bulup ruhumuza benimsetmemiz için verilmiştir bize. Aklımızı kullanmayacaksak, ondan yararlanmayacaksak bize boş yere verilmiş olmuyor mu? Bizi Sevgisinden vareden, pekâlâ bizi de hayvanlar gibi içgüdüleriyle hareket eden yaratıklar olarak yaratabilirdi. Buna itiraz etmek gücümüz de olamazdı. Öyleyse verilen, lütfedilen aklın, değerini bilmemiz ve bizden istenileni yapmamız gerekmez mi?

En derin sevgilerimle
Dr. Refet Kayserilioğlu

Gerçekçi Davranmak

DR. REFET KAYSERİLİOĞLU

Geçirilen tecrübeler, yapılan eğitim, edinilen doğru yaşama bilgileri insanı gerçekçi düşünmeye ve gerçekçi davranmaya yöneltmelidir. Aksi halde dertler, üzüntüler bitmez.

HAYALCİ DAVRANANLAR

Her ay düzenle piyango bileti alıp, "en büyük ikramiye çıkarsa neler yaparım?" diye hayal kuranlar vardır. "Nereden, nasıl kazanabilirim, kazancımı artırmanın yolları nelerdir?" diye düşünecek yerde, boş ümitlerle vakitlerini geçirirler. Emeksiz, zahmetsiz, havadan gelen para mutluluk verirmiş gibi ümitlere kapılırlar. Piyangodan bir şey çıkmayınca da bir üzüntü dalgasına kapılırlar. "Nerde bizde o şans!" diye talihsizliklerine yanarlar. Hayatları boş ümitler ve ümit kırılmaları arasında yuvarlanır gider. "Ya çıkarsa!" ümidini uyanık tutmaya çalışan piyangocuların reklamları da hayalleri yaşatmaktadır.

Gerçekçi düşünmekten kopan kişiler, yavaş yavaş küçük talih oyunlarından büyük kumarlara doğru kaymaya başlarlar. Emeksiz, gayretsiz bir çırpıda bir vurgun veya voli vurmanın isteği ve ihtirası ile kumara başlarlar. Son zamanlarda büyük otellerde kumar makinelerine dadanan tiryakiler büyük paralar kaybetmeye başladılar. Bu tarzda iptila hastalığına yakalanan üç dört kişi bana tedaviye geldi.

Onlardan birisinin durumu çok yürekler acısıydı. İyi bir yerde ve kazancı iyi bir dükkânı vardı.

Dükkân işçilerin çalışmasıyla yürüyordu. O kazandığı paraları götürüp kumar makinelerine yatırıyordu. Artık kumar makinelerine koşmak onun için ümit olmaktan da, zevk olmaktan da çıkmış, düpedüz bir tutku haline gelmişti. Yaptığı işin yanlışlığını biliyor, milyonları bulan kayıplarına üzülüyor, eşe dosta rezil olduğuna hayıflanıyor, ama akşam olunca oralara gitmekten yine kendini alamıyordu. İyi kalpli, akıllı ve duygusal bir insandı. Ona kötü ve çeksin kötülüğünün cezasını diyemezdiniz. Zavallılığına, batağa saplanmışlığına acırdınız.

Kumarın ne korkunç bir iptila olduğunu, nice yuvaları söndürdüğünü duymuşsunuzdur. Şuursuzca, kazanma ihtirasıyla oyuna dalan, sürekli yanlışlar yapar. Sakin düşünme, her şeyi hesap ederek tedbirli adım atma onlarda yoktur. Akıl, mantık bir tarafa gitmiş, sadece heyecan, hırs, ümit ve korku onların yerini almıştır. Onun için sürekli kaybeder ve batar.

Hele makineden kazanç bekleyenlere şaşmamak, elde değil. Makineler belli ki sahibine kazanç sağlayacak şekilde ayarlanmıştır. Oynayan bir kazanırsa, iki kaybedecektir.

> Geçirilen tecrübeler, yapılan eğitim, edinilen doğru yaşama bilgileri insanı gerçekçi düşünmeye ve gerçekçi davranmaya yöneltmelidir. Aksi halde dertler, üzüntüler bitmez.

Bir gezide eşimle beraber Monte Carlo'da kumar oynayanları bir inceleyelim diye merak etmiştik. O gün esas büyük kumarların oynatıldığı salonlar kapalıymış, sadece kumar makinelerinin bulunduğu bölüm açıkmış. Orada genç bir kadın dikkatimizi çekti. Bir makineyi tekeline almıştı sanki. Paraları atıyor, atıyor, atıyor, sonra bir defa tutturuyor. Makine avuç dolusu para veriyor. Onları alıp gitse zararını karşılayacak. Ama o onları da atmaya başlıyor. Onlar da bitti, yeniden para bozdurmaya gitti. Etrafındakilere hep "kazanacağım, kazanacağım!." diyor, ama hep kaybediyordu. Ama kendini alamıyordu, sanki makinenin esiri olmuştu. İşte bu, gerçekçi düşünmeyişin ve gerçekçi olmayışın acı tablosu idi.

HER ŞEYİ DERT EDİNENLER

Küçük şeyleri dert edinen, gözyaşı dökerek üzülen insanları çevrenizde görüyorsunuzdur.

Birisi onun için yanlış bir laf etmişse, günlerce onun üzerinde konuşur, nasıl haksızlığa uğradığını, yana yakıla tanıdığı herkese izaha çalışır, o yanlış söz edene de verip veriştirir Yahut birisi onun hatırını sormayı unutmuş, artık o onu sevmiyormuş, ona değer vermiyormuş, halbuki ona kendisi ne kadar yakınlık gösteriyormuş. Bir başkası evine gelen kalabalık misafirlerden birisine özel olarak, ismini söyleyerek güle güle dememiş, "ay nasıl unutmuş, şimdi o ne düşünür!.." diye üzülmeler. Bir diğer hanım, kocası pasaportuna gözü elâ olduğu halde, neden kahverengi yazdırdı diye Avrupa gezisine gitmekten vazgeçmiş.

"Bunca senelik karınım, sen halâ benim gözümün rengini bilmiyorsun. Demek ki bana doğru dürüst bakmıyorsun!" diye günlerce tartışması sürüyor. Kocası: "Karıcığım, ben elâ ile kahverengiyi ayırt edememişim. Ben seni seviyorum, bu benim bilgisizliğimdendir" demişse de hanıma laf dinletemiyor.

Yolda bu yazımın konusunu düşünerek giderken, iki çocuk uzunca sopalara at gibi binmişler. "Haydi deh!" diyerek yanımdan koşarak geçtiler. Arkalarında 4-5 yaşlarında bir tatlı oğlan çocuk, göz yaşlarıyla ağlayarak koşuyordu. O sopalardan birine binememişti, onun derin üzüntüsünü çekiyordu ki, feryat ederek, gözlerinden yaşlar akıtarak

ağlıyordu. O anda küçük şeylere üzülen büyüklerin, çocuk düşüncesinden, çocukluk duygusundan kurtulamadıklarını düşündüm; Bu örnek nasıl da çıkıvermişti önüme!.. O çocuk için, at yerine konan o sopa çok değerli bir şeydi, o anda. Bir süre sonra hiç bir değeri kalmayacaktı. Ama çocuk onu bilemiyordu ve düşünemiyordu.

Tecrübeler değerlendirilmeden, doğru yaşama bilgileri akla ve ruha benimsetilmeden, küçük, geçici şeylere insanların gereğinden çok değer vermeleri ve üzülmeleri önlenemeyecek herhalde... Bu çocuk mizacından ve bu çocuk düşüncesinden nasıl kurtulunacak başka türlü?!..

O sanıyordu ki, düşündüğü, istediği, aklına gelen her şey, doğru olsun, yanlış olsun hemen gerçekleşirse mutlu olacaktı. Ama asla mutlu ve huzurlu olamıyordu. Arkadaşları da kendisi gibi her şeyi gırgıra alan, hayatı ciddiye almayan, her şeye gülen, herkesle alay ederek tatmin arayan avarelerdendi.

HER ŞEYE BOŞ VERENLER

Bir delikanlı tanıyorum. Düşündüğü, istediği şeyler olmayınca kıyameti koparıyordu. Annesi onun mal kıymetini, insan kıymetini, hatta anne ve babasının kıymetini bilmemesinden yakınıyordu. Delikanlı ise hep bir şeyler istiyor, aldırıyor, iki giyinip veya bir iki kullanıp bir köşeye atıyordu. Ders çalışmıyor ciddi hiçbir şeyle uğraşmak istemiyordu. İyi desinler diye. arkadaşlarına gereğinden fazla fedakârlıklar ediyor. Ama onları da gönülden sevmiyordu. O sanıyordu ki, düşündüğü, istediği, aklına gelen her şey, doğru olsun, yanlış olsun hemen gerçekleşirse mutlu olacaktı. Ama asla mutlu ve huzurlu olamıyordu. Arkadaşları da kendisi gibi her şeyi gırgıra alan, hayatı ciddiye almayan, her şeye gülen, herkesle alay ederek tatmin arayan avarelerdendi. Bunlar doğruyu nasıl bulacaklardı, gerçekleri nasıl göreceklerdi? Acı çekerek mi? Acıya da haksızlık, talihsizlik deyip geçmeyecekler mi? Doğru yolu, doğru yaşama bilgilerini onlara kim öğretecek, kim gösterecek?!.

Halbuki gerçekçi düşünmeyi bilseler, gençlik ve tahsil çağının en değerli öğrenme, bilgilerle ve tecrübelerle güçlenme dönemi olduğunu göreceklerdi. Ömür boyu çekecekleri, bilgisizliğin, güçsüzlüğün ve ezikliğin sıkıntılarından kurtulmak için şimdi vakte önem verecekler, vakti çok iyi değerlendireceklerdi.

KORKU DUYANLAR

Başkalarından kuşkulanan, korkan, kendisine bir zarar vereceklerinden korkan insanlar da az değil aramızda. Bunların ileri şekilleri akıl hastalıklarına kadar

gider; paranoid sendromlar ve paranuvayalar bizim yazı konumuza girmezler. Ama normal oldukları halde kimseye güvenemeyen, herkesten kuşkulanan, daima bir zarara uğrayacağı endişesini taşıyan pek çok insan vardır. Çıkarcı ve maddeci bir ortamda bunları bir dereceye kadar haklı görmek gerekir. Ama korkular ve kuşkular insanları, çok yanlış kararlara, çok yanlış yollara götürüyor.

Zararları, sonunda korktukları şeylerden daha büyük oluyor. En güzeli, aşırıya gitmeden tedbiri almak, dikkat etmek, kontrolü bırakmamak ama bir yandan da güven duymaktır.

Güven duyduğumuzu söylemek ve belli etmektir. Güvenmek sevmenin ilk adımıdır. Güvendiğiniz kişiyi sevmeniz gölgesiz olur.

Korku insanı çoğu zaman yanlış kararlara sürükler. Nice iyi yöneticiler iktidarı kaybetmek korkusuyla bir çok yanlış kararlar almışlar, rakiplerini bir şey yapamaz hale getirmişler, ama bir süre sonra çok kötü bir şekilde gitmişlerdir İran Şahı ve Filipinler diktatörü Marcos bunların son iki örneğidir. Onlar ülkelerine bir çok iyi hizmetler yapmışlardı.

Ama sonra yaptıkları hatalar, kendilerine ve iktidarlarına zarar geleceğinden korktukları kişileri yok etmek veya susturmak için yaptıkları zulümler, onların bütün iyi işlerini de unutturdu.

Kişilerin hayatında da buna benzer örnekler çoktur. İş ortağına güvenemeyen, onun kendisine zarar vereceğinden korkup duran bir kişi, hem huzurunu kaybeder, hem de farkında olmadan yanlış sözler eder veya yanlış hareketler yapar. Bu da ortaklığın bozulmasına yol açar. Karısına veya kocasına güvenemeyen onun bir gün kendisini bırakacağından korkup duran eşler, ne kendilerinde, ne eşlerinde huzur bırakmazlar. Eşi elde tutmanın en kestirme yolu, onu hoşnut etmek, her yönden tatmin etmek, ona değer verdiğini, saygı duyduğunu ve sevdiğini göstermektir. Bütün bunları iyi yapmanıza rağmen elde durmayanın ya ruhsal, ya bedensel bir eksikliği var demektir. Ama bunları gerçekten iyi yaptığınızdan eminseniz öyle düşünebilirsiniz. Her şekilde iyi davranmak ve güvenmek, korku ve kuşku ile yaşamaktan, kendi hayatını zehir etmekten daha iyidir.

Korkular, kuşkular, bir şey olacak, bir felâket gelecek, işler tersine

gidecek tarzındaki endişeler, çoğu zaman insanların zihinlerinde büyüttükleri tehlikeler oluyor. Çoğu zaman korktukları başına gelmiyor. Onca çekilen sıkıntı ve üzüntü, bu arada bozulan organ ve vücut çalışmaları boş yere oluyor. Sürekli korktukları şeyleri düşünenleri, onları olmuş gibi tahayyül edenleri bekleyen ikinci tehlike de, düşüncelerin çekim gücü ile o korkulan sonuçları davet etmeleri oluyor. Gerçekçi düşünen kişiler, her çeşit korkuyu kafalarından atarak, alınması gereken tedbirleri alırlar ve kendilerini bilgi, beceri ve tecrübe yönlerinden geliştirmeye bakarlar.

KİN VE NEFRET DUYMAK

Kin ve nefret duymak ve bunu yıllarca gönülde beslemek, bir kimsenin kendisine yapacağı en büyük kötülüktür. Kin ve nefret duyan sevgiye gönül kapılarını kapayandır. Halbuki sevgi, gönlün en büyük gıdasıdır. Şu sözlerin dediği gibi: "Başkaları tarafından sevilmek istiyorsanız, başkalarını seviniz. Yoksulluğa düşmekten korkmayınız. Sevmemekten, sevilmemekten korkunuz. Çünkü huzur sevginin kardeşidir."

Sevgiyle değişilecek hiç bir şey yoktur. Çünkü özünüz Yaratanın sevgisinden varedilmiştir. Ve ancak diğer gönüllerin sevgisiyle beslenir. Kin ve nefretinizde çok haklı da olsanız, o karanlık duyguyu gönlünüzde besleyerek gönlünüzü karartmış, huzurunuzu gidermiş olursunuz.

Hele bir de öç alma (intikam) duygularıyla gönlünüz ve zihniniz doluysa, siz düşmanınızdan önce kendinize en büyük kötülüğü yapmış oluyorsunuz. Bir kişiye bile kinle, nefretle, intikam duygularıyla dolu olan, gönül kapılarını sevgi alışverişine büyük ölçüde kapatmış olur.

Öyleyse en güzeli öç alma düşüncesini, kini ve nefreti terk edip kötünün cezasını kanunların vermesini sağlamak veya Allah'ın adaletine bırakmaktır. Çünkü O'nun merhameti sonsuzdur ama, gazabı da şiddetlidir. Kötülük de, iyilik de dönücüdür. Kin ve nefret duyduğunuz kişiyi hiç düşünmemeye, onu kafanızdan ve gönlünüzden tam atmaya çalışın. Kişiyi unutmak aslında ona en güzel cezayı vermektir. Onun defterini kapatın gitsin.

Gerçekçi düşünmeye ve gerçekçi davranmaya alışmak için, en doğru, en yararlı, en zararsız davranışlar hangisidir? Onları iyice öğrenmek gerekiyor.

Kin ve nefret duymak ve bunu yıllarca gönülde beslemek, bir kimsenin kendisine yapacağı en büyük kötülüktür. Kin ve nefret duyan sevgiye gönül kapılarını kapayandır. Halbuki sevgi, gönlün en büyük gıdasıdır.

e s i n l e r

Her değerin mutlak vardır bir bedeli
Çekilen çileler kazanılan tecrübelerin ederi

* * *

Yerinde sayarak olduğunla yetinme
Olabileceğini dene ve hep ilerle

* * *

Akılla gönül sevgiyle verirse elele
Olur bütün dünya tek bir aile

* * *

Sevgi türlü şekillere bürünür
Bazen iş olur gözle görülür

* * *

Nasıl yaşanacağını bilmek
İşte gerçek bilgelik bu demek

* * *

Çocukların eğitimine özel bir özen göstermeli
Kökü sağlam tutup, kanatlar ile geleceğe yönelmeli

* * *

İnsanın nasıl olması gerektiğini sorun
Sonra da kendiniz öyle olun

* * *

Çevre insanı başka biri olmaya iter
Kendi kalabilmek güç isteyen bir hüner

o l g a y g ö k s e l

Büyük Öğretmen

Psikolog Güngör Özyiğit,

Tzu-kung bir gün sordu:
"İnsanın temel görevini özetleyecek tek bir söz var mıdır?"
Konfüçyüs şu cevabı verdi:
"Sana yapılmasını istemeyeceğin şeyleri başkasına yapma."

Geniş burun delikleri, çekik gözleri, üç uzun meş halinde sarkan bıyıkları ve sakalı, bir Japon kimonosunu andıran elbisesiyle birden karşımıza Konfüçyüs çıksa, herhalde komik bulurduk. Oysa bu görünüşün altında uzun boylu, güçlü kuvvetli, iyi bir avcı, yetenekli bir müzisyen ve dahi bir düşünür gizliydi.

Konfüçyüs iki bin beş yüz yıl önce Çin'de yaşar. Soylu bir ailedendir. Üç yaşında babasını yitirip yetim düşer. Sonra genç yaşında ailesinin sorumluluğunu üstlenip, öğretmenlik ederek hayatını kazanmak zorunda kalır. Böylece bir yandan öğrenip öğretirken, bir yandan da kendini sürekli yeniler. Öğrenmek ve öğretmek onun hayatının güzel bir özetidir. Nitekim kendi hayatının gelişimini şöyle anlatır: "On beş yaşımda öğrenmeye gönül verdim. Otuz yaşımda ayaklarımı sağlam olarak yere basıyordum. Kırk yaşımda kuşkularımı yenmiştim. Elli yaşımda göğün buyruklarının ne olduğunu biliyordum. Altmış yaşımda buyrukları yumuşak başlılıkla dinliyordum. Yetmiş yaşımda arzularımın gösterdiği yola yöneliyordum: Çünkü artık beni yanıltmayacaklarını ve dengenin sınırını aşmayacaklarını biliyordum."

Çin kültürünün temelini kuran ve Çin ulusunun hamurunu yoğuran bu adam, bir peygamber midir? Hayır. Mutlak gerçeği bulduğunu ileri süren bir evliya mıdır? O da değil.

Konfüçyüs, yaşama sanatının bir ustasıdır sadece. Ve bu sanatı onun kadar iyi bilen az insan vardır yeryüzünde. Bu nedenle o, insan davranışlarını konu edinir kendine. Ve bu davranışları düzenleyen, düzeyli bir hale getiren kurallar koyar. Önce en küçük sosyal kurumdan aileyi ele alır. Aile içindeki bireylerin ilişkilerini düzene sokar. Sonra bireyle toplum arasındaki ilişkilerin nasıl olması gerektiği konusuna geçer. En son da halkla devlet ilişkilerinin üzerinde durur.

Yaşadığı yıllarda Çin halkı iç savaşlar yüzünden yıpranmış, dağınık ve karmakarışık bir durumdadır. Her yerde cehalet ve sefalet kol gezer. Hükümdarlar hep kendi çıkarları peşinden koşar ve halkı hiç düşünmezler. Bu durum Konfüçyüs'ü çok üzer. O da, tıpkı Eflatun gibi, Çin ülkesini öğrencileriyle dolaşarak, sözlerini dinleyecek ve ona göre halkı yönetecek bir hükümdar aramakla ömrünü geçirir. Bir ara bulur gibi olur da, fakat çok geçmeden yanıldığını anlar. Gezilerinden birinde feryat eden bir kadına, niçin böyle ağlayıp sızlandığını sorar. Şu cevabı alır: "Kocamın babasını bir kaplan parçaladı. Kocamın ve çocuğumun başına da aynı şey geldi." "O halde bu kadar tehlikeli bir yerde niye oturuyorsun?" diye sorar Konfüçyüs. "Çünkü burada bana zulmeden insan yok" yanıtını verir kadın. Bunun üzerine Konfüçyüs şöyle söyler: "Evlâtlarım, bunu hiç unutmayın. Zalim bir hükümet, yırtıcı bir kaplandan daha korkunçtur."

DERVİŞ İLE BİLGE

Yine gezilerinden birinde Konfüçyüs ve öğrencileri bir nehir kıyısına gelirler. Nehri aşmak için Konfüçyüs öğrencilerinden birine şöyle der: "Tzu-Lu tarlada

çalışan şu adama git, nereden bir sal bulabileceğimizi sor, o bilir. Tzu-Lu adamın yanına yaklaşınca onun bir derviş olduğunu görür. Adı Çank-çu'dur. O sıralarda Çin'deki birçok dervişler gibi Dük'ün şerrinden kurtulmak için köyünü bırakmış ve yalnız başına yaşamak için buralara gelmiştir. Şu konuşma geçer aralarında: "Kimsiniz efendim?" "Konfüçyüs'ün öğrencilerinden Tzu-Lu'yum". "Bir eyaletten diğerine dolaşıp duran bir adamın peşinden gidecek yerde, bir derviş olsanız daha iyi değil mi?" Sonra derviş, tarladaki işine devam eder ve nereden bir Sal bulabileceklerini söylemez. Tzu-Lu Konfüçyüs'ün yanına döner ve Çank-Çu'nun söylediklerini anlatır. Konfüçyüs şu cevabı verir: "Çank-Çu yanlış düşünüyor. Kötülükten kaçmakla insan onu iyi hale getirmeye hizmet etmiş olmaz. Bir tehlike ortaya çıkınca bırakıp kaçmak değildir insanın görevi. Doğruyu görmek sonra da onu yapmamak korkaklıktır." Ve devam eder: "İyi insan yalnızlığa çekilmez çocuklarım. Onun birçok komşuları vardır."

Öğrencileri de onu haklı bularak beraberce yürürler.

İYİ YÖNETİCİ

Konfüçyüs'ün öğretmen olarak ünü bütün Çin'e yayılır. Elli iki yaşına gelince Çank-tu şehrinin insanları kendisine gelip rica ederler; şehirlerine baş yargıç olmasını isterler. Konfüçyüs biraz düşündükten sonra bu dileği kabul eder. Olumlu değişiklikler yaparak halka huzurlu ve güvenli bir yaşamın yolunu açar.

Lu Dük'ü bunu duyduğunda, Konfüçyüs'ü huzuruna çağırır ve idare ettiği insanları nasıl mutlu ve devlete sadık bir hale getirdiğini sorar. Konfüçyüs şöyle der. "İyi olanlara iyilikle, kötü olanlara adaletle davrandım. Böylece insanlar iyi olmanın iyi, kötü olmanın da kötü olduğunu anladılar ve iyi oldular. İyi insanlar ise hem birbirlerine hem hükümetlerine sadıktırlar."

Dük sormayı sürdürür: "Peki, onları nasıl daha mutlu hale getirdin?" Konfüçyüs yanıtlar: "Akıllı insanları seçip, onları öğretmen yaptım. Ve herkese kendi çocuklarıymış gibi bakmalarını söyledim. İnsanlara iyi ile kötüyü her zaman anlatamasanız da, iyilerin arkasından gitmelerini onlara özenmelerini öğretebilirsiniz. İyi ve akıllı insanların arkasından gidince de mutlu olurlar."

Bunun üzerine Dük, Konfüçyüs'ten Lu eyaletinin adalet bakanı olmasını ister. Konfüçyüs bunu da kabul eder, esaslı bir inceleme ve araştırma yapar. Bütün yargıçları, hukukçularını ve hapishane müdürlerini çağırarak bir toplantı düzenler ve şunları söyler: "Hapishanelerinizde bir inceleme yaptım ve gördüm ki bütün mahkumlar ya fakir insanlardır ya da fakirlerin çocuklarıdır. Yine gördüm ki hemen bütün hükümlüler ya cahildir ya da cahillerin çocuklarıdır. Ve anladım ki insanları suç işlemeye iten şey fakirlik ve cahilliktir. Bu ikisini ortadan kaldırırsak, emin olun, ülkemizde kimse suç işlemeyecek."

Yargıçlardan biri sorar: "Fakat fakirlik ve cahilliği nasıl ortadan kaldırabiliriz?"

"Cahilliği ortadan kaldırmanın yolu eğitimdir. Eyaletimizdeki bütün insanları eğitirsek, cahilliği ortadan kaldırmış

oluruz. İnsanlara faydalı ve kazançlı işler yapmasını da öğretirsek, dürüst ve varlıklı bir hayat yaşamalarını sağlamış oluruz."

Diğer bir yargıç sorar: "Bunları yapmaya nasıl başlayacağız?"

Konfüçyüs, hayat felsefesinin özünü dile getirerek şöyle der: "Siz insanların yöneticilerisiniz. İyi olmak önce sizin görevinizdir. Halkın, peşinden gideceği iyi yöneticilere ihtiyacı vardır. Yöneticiler bozuk olursa, vatandaşlar da bozulur. Yöneticiler iyi olursa, vatandaşlar da iyi olur. İyi olmanın ilk kuralı da şudur: ***"Kendinize yapılmasını istemeyeceğiniz şeyleri, başkalarına da yapmayın."***

Böylece Konfüçyüs iş başına geldikten kısa zaman sonra Lu eyaleti düzelir, hapishaneler ve mahkemeler boşalır. Lu, bütün eyaletlerin gözbebeği olur. Bunu kıskanıp çekemeyen diğer eyaletlerin Dükleri düşünür taşınırlar, şeytana danışırlar ve çare bulurlar. Dük'e birbirinden güzel kızlar ve yarış atları armağan ederler. Dük bu hediyelerden sonra, bütün vaktini eğlencede ve yarışlarda geçirmeye başlar. Hükümet işlerini yüzüstü bırakır. Konfüçyüs bu kötü gidişi görerek onu uyarmaya çalışır. O yüzden araları açılır. Kısa zaman sonra bir bolluk ülkesi olan Lu eyaleti fakirleşir ve hapishaneler yine suçlularla dolup taşar.

Yaptığı eserin bozulduğunu gören Konfüçyüs, derin bir keder içinde işinden ve Lu eyaletinden ayrılır. Sözlerini dinleyecek akıllı bir hükümdarı bulmak umudunu yitirerek, on beş yıl dolaşarak gerçekleştirmek istediği bu idealini şu sözlerle noktalar: ***"Sözlerimi bir yıl olsun dinleyecek bir yönetici bulsaydım, bütün insanların iyi ve mutlu olduğu bir devlet hayalim gerçekleşmiş olurdu."***

SEVGİ YANILTMAZ

Konfüçyüs artık kendini tamamen öğrenme ve öğretme işine verir. En çok üzerinde durmaktan hoşlandığı konu eğitimdir. Bir gün öğrencilerinden biri sorar: "Eğitim bütün insanlar için iyi midir?" "Üç yıl okuyan ve inceleme yapan, fakat bunlardan kendisi için hiçbir iyi sonuç çıkarmayan insan bulmak güçtür." "Her zaman mı okuyup öğrenmeli?" "Her zaman okuyup öğrenmek iyi şeydir. Ama insanların gençken iyi bir eğitim görmeleri çok daha hayırlıdır." "Peki efendim, sevgi nedir?" "Bütün insanlığı sevmek.. Sevgi işte budur!.." "Ama bütün insanlığı sevmek ne demek?" "Karşılığını düşünmeden bir gayret gösterme, davranışının kendisine, sağlayacağı kazançtan daha çok değer vermek, sevgidir. Bir iyiliği, ödüllendirileceğiniz için değil, sadece iyilikten haz ve sevinç duyduğunuz için yapmak, iyiliği sevmektir. Sevginin ödülü yine kendisidir. Sevgi her şeyi güzelleştirir. Sevgi barış getirir."

Sonra, büyük bilge, sevgi ile bakar öğrencilerine. Gözleri yaşla dolar. Ve titreyen, şefkat yüklü bir sesle sözlerini tamamlar: "Sevgi ile dolu bir yürek yanlış ve kötü bir şey yapamaz çocuklarım.."

SON YILLARI

Konfüçyüs son yıllarını öğrencileri arasında yine bir öğretmen olarak geçirir. Fakat içinde bir hüzün vardır. Görevini gereğince yerine getiremediğini sanır. Ve bu hüzün içinde, ektiği gerçek tohumlarının meyve verdiğini göremeden

ölür. Söylentiye göre yaşarken üç bin taraftarı vardır. Onu anlayan öğrencileri ise ancak yetmiş kişidir. Öğrencileri arkasından babalarını kaybetmişçesine ağlarlar. O devrin Çin geleneklerine göre baba'nın yası üç yıl sürdüğünden mezarının yanında kulübeler yaparak orada kalırlar, öğretmenlerini anarlar ve onun öğretisini düşünerek kaleme alırlar.

Ancak ölümünden iki asır sonra gelen zalim bir hükümdar Konfüçyüs'le ilgili bütün kitapları yaktırır. Taraftarlarını da öldürür. Fakat gerçeğin üstü örtülemeyeceğinden, için için yanan bir ateşin aniden bir orman yangınına dönmesi misali, Konfüçyüs felsefesi de bütün Çin'i kaplar. Ve günün birinde daha derin düşünceli bir hükümdar gelerek, Konfüçyüs felsefesini benimser ve Konfüçyanizmi Çin devletinin resmi dini ilan eder. Böylece yaşarken hiçbir hükümdara söz geçiremeyen, bu yüzden dertli ve gözü arkada giden Konfüçyüs, ölümünden yüzlerce yıl sonra bunu başarır. Ve günümüzde taraftarı beş yüz milyona ulaşır.

ALINACAK DERSLER

Konfüçyüs'ten bugün bile öğreneceğimiz şeyler var mıdır?

Dinlerin ve dinler içinde de mezheplerin, tarikatların birbirine düşman kesildiği günümüzde, Konfüçyüsçülükte mezhep olmadığını, herkesin dilediği inancı seçmekte serbest olduğunu, o yüzden kınanmadığını düşünmek yerinde olur herhalde. Böyle bir hoşgörüye bugün dünyanın çok ihtiyacı var. Bütün insanları sevmek ve bize yapılmasını istemediğimiz şeyleri başkalarına yapmamak bugün de ahlâkın altın kuralı olsa gerek. Peki Konfüçyüs'ün ileri sürdüğü şu düşünce yani ***"doğmaların yerini olayların incelenmesi almalı ve iyice incelemeden hüküm vermemeli"*** görüşü bugünkü bilimlerin temel yöntemi değil mi? Ya fakirliği ve cahilliği ortadan kaldırma gayesi. Eğitime verilen önem. Eğitim için herkese eşit fırsat tanınması dileği. O nedenle Konfüçyüs yoksul ve yetenekli öğrenciden para almaz. Bütün bunlar bugün sosyal adalet dediğimiz ve bir türlü tam gerçekleştiremediğimiz şeyin ta kendisi.

Ve Konfüçyüs, tarihte belki ilk kez, devletin görevinin sadece halkın refahını değil, fakat mutluluğunu da sağlamak olduğu tezini savunur. Bu görüş, bugün bile ne yazık ki tam anlaşılmış değil. Hâlâ insanlara maddi olanaklar vermekle, refahı sağlamakla, onları mutlu kılacağımız sanılıyor.

Konfüçyüs'ün gözlerden gizlenen önemli bir görüşü daha var: "Bütün varlıklar sürekli bir evrim halindedir" sözü onundur. Ve yine ona göre, hepimizin içinde ideale yönelen, başkalarını değilse bile, hiç değilse kendi kendimizi geçmeye yarayan bir güç gizlidir. Dahası var. Nezaketin ahlâkın dış görünüşü olduğunu ilk o sezer ve seslendirir. Müziğin insanı yücelten, duyguları asilleştiren ve iç benliğe şekil veren rolüne de yine o işaret eder.

Bütün bunları görerek, Konfüçyüs'ün gerçek yolcularına bugün de ışık tuttuğunu ileri sürüyoruz ve bu gerçeklerin iki bin beş yüz yıl önce söylenildiğini düşünerek ona "Büyük Öğretmen" demekle pek abartmadığımızı sanıyoruz. ***"Öğrenmek güzelse, öğretmek içindir"*** sözü onun yaşamının özü...

Hatasız Olma Şartı

Nadide Kılıç

Hepimiz birey olarak yapacağımız işlerin sorumluluğunu üstlenerek, Dünya'ya gözlerimizi açarız. Dünyada yapacağımız iş, doğduğumuz andan itibaren kaderimizde var olan en önemli mihenk taşlarından biridir. Her insan kendi tekâmül yolculuğu içinde de önemli bir yeri olan, kendisine olduğu kadar çevresine, diğer insanların gelişip yükselmesine, mutluluğuna katkı sağlayacağı hayırlı bir işin yükünü taşır. Çünkü gelecekte bütünün hayrına yapacağımız işin gereği olan kabiliyetlerle doğarız. Kabiliyetlerimizi, çocukluğumuzdan başlayan doğru, düzenli ve sürekli bir eğitimle ortaya çıkarabiliriz. Bize verilen eğitimin semeresi, ilk andan itibaren bizim sabırlı gayretlerimiz, çok çalışmamız sonunda ortaya çıkar.

Ancak bir insanın kaderindeki görevini tam, gerektiği gibi yapabilmesi, kabiliyetlerini doğru alanlarda kullanabilmesi için yaşadığı ortamın şartlarının, çocukluğunda aldığı şefkatin ve çevresindeki insan ilişkilerinde görüp benimsediği, gönlünde hissettiği mutluluk kavramının da önemi büyük ür. Çünkü bir çocuk ne denli doğru bir eğitimin içine alınırsa

alınsın kişiliğine, ruhsal varlığına saygı gösterilmez, duygusal ihtiyacı ve tecrübesizliğinden kaynaklanan davranışlarına anlayışla karşılık verilmezse mutsuz olur, acı çeker. Acı altında ezilen çocuk, geleceğini şekillendirirken aklı ile gönlünü iyilikte birleştiremez. İçinde yaralanan duygusal zekâsı sağlıklı kararlar almasını önler. Görevi gereği sorumluluğunu bilse de zaman zaman acımasızlığın pençesine düşecektir.

Mutlu bir çocukluk, doğru bir eğitimle kabiliyetlerini fark eden çocuk, kaderindeki işi mutlaka başarıyla ortaya koyacaktır. Tarihimiz önemli işler yapan insanların başarıları, mutlulukları ya da hazin öyküleri ile doludur.

Enderun Mektebi, Saray-i Hûmayun'da ve Saray'a bağlı faaliyet gösteren eğitim kurumlarına verilen isimdir. Bu okullarda savaşların sonunda ortada kalan küçük çocuklarla devşirme veya fakir erkek çocukların (kız çocukları ise Harem'de eğitilirdi. Harem'de sadece sanıldığı gibi cariye yetiştirilmezdi.) eğitimi yapılırdı. On dört yıl süren eğitim süresince Kur'an, Tefsir, Hadis, Fıkıh gibi dini bilgilerin yanı sıra Coğrafya, Matematik, şiir ve edebiyat, Musiki, Arapça, Farsça, İlm-kelâm, Mantık gibi ilimler de dersler arasındaydı. Enderun mekteplerinde sadece ders verilmezdi. Gençler, ata binmeyi, silah kullanmayı da öğrenirler, kabiliyetlerine göre bir zenaat, sanat, fen ilimlerinden birinde ihtisaslaşmak zorundaydı. Eğitimi veren öğretmenler, konusunda üstat olmuş uzmanlar, sanatkârlar ve bilim adamlarıydı. Dersler, gençlerin rahatlıkla eğitim görebileceği mekânlarda, derslerden zevk alabilecekleri tarzda yapılırdı. Derslere gösterilen titizlik, dinlenme ve eğlenme ihtiyaçlarında da ihmal edilmezdi. Bu okullardan mezun olan gençler arasından Sarayda üst düzeyde görev alacak kişiler yetiştirilirdi. Ak Şemsettin, Sokullu Mehmet Paşa, Mimar Sinan bu mekteplerden yetişmişlerdir.

İleride Padişah olacak şehzadelerin eğitimi ise Enderun'da yapılmazdı. Bir şehzade'nin eğitimi yürümeye ve konuşmaya başladığı günden başlayan sıkı bir çalışma ile yapılırdı. Gerekli eğitimi almadan padişahlığı söz konusu olmazdı. İstisnai durumlarda küçük yaşta tahta da oturtulsalar, eğitimleri devam ederdi.

* * *

Kanuni Sultan Süleyman, İstanbul'da yeni bir cami yaptırmayı düşününce daha önce de İstanbul'un çeşitli yerlerinde bir çok cami, medrese, su bentleri inşa eden sarayın baş mimarı Mimar Sinan'a bu görevi verir, yıl 957'yi göstermektedir.

Mimar Sinan bu göreve şevkle sarılır. Evliya Çelebi'nın ünlü Seyahatname'sinde; Süleymaniye Camii inşaatının toprağın kazılma işlerinin üç yıl sürdüğü, temel atma ve temelin oturması için de (yapının dayanıklılığı için) üç yıl daha bekletildiği, temelin inşaata uygun hale gelmesinden sonra inşaatın başlatıldığı anlatılmaktadır. Bu bekleyiş sırasında cami planları ve mimari maketlerinin hazırlanması safhasının da geçirildiği, Padişah'a sunularak onayının alınması sonucunda hummalı bir çalışma içine girildiği belirtilmektedir.

Buna rağmen Cami inşaatı 964 yılının Cemaze-ül evvelinde bitmiştir.

Süleymaniye Camii'nin inşaatı sırasında yapının başlamasından bitimine kadar her şeyde büyük yetki sahibi olan Mimar Sinan, sekiz sanat kolunda yüzlerce işçi çalıştırmıştır.

Bu işçilerin ustalık, kalfalık ve çıraklık vasıflarına göre ayrı ayrı, din ve memleket dağılımına göre ayrı ayrı listeler halinde, kimin hangi sanat kolunda hangi işte iştigal ettiği belirtilmiştir. Muhasebesinden sorumlu memurlar tarafından işçilerin zanaat, sanat, meşgul oldukları işlere göre yaptıkları iş ve aldıkları mesai ücretleri belirtilmiştir. Bu listelerde günlük iş yapan at sırık hamalı gibi vasıfsız işçilik yapanlarla, askeriyeden gönderilen acemi oğlanlar ve inşaatın idari kadrosunu teşkil etmiş memurlar hariç tutulmuştur. Ancak cami yapımında usta işçilik, sanat isteyen işlerde emek vermiş her insan, usta ve sanatçıların kaç yevmiye aldıkları, ne iş yaptıkları listeler halinde tutularak bugüne kadar muhafaza edilmiştir.

Ancak görkemli bir yapının ortaya çıkmasında en büyük önem sanımca bu işi organize edip planlayan mimarındır. Yani Koca Sinan'ındır. Çünkü en küçük detaydan en önemli büyük işlere kadar her şeyin yapılmasının yanı sıra belgelenerek takibinin de titizlikle izlemesi, hem Sinan hem de Saray desteğinin sağlanması, planlı ve programlı iş yapma organizasyonunun oluşturulması açısından da dikkat çekicidir.

Mimar Sinan, Koca Sinan diye anılır. Çünkü ömrü yettiğince İstanbul'un imarı için çalışıp Osmanlı çehresinin ortaya çıkmasına hizmet etmiştir ama en çok üç eseri ile tanınır.

Çıraklığım dediği Şehzadebaşı Camii, Kalfalığım dediği Süleymaniye Camii, Ustalığım diye işaret ettiği Selimiye Camiidir. Mimar Sinan Üniversitesi Öğretim Görevlisi Y. Mimar Hüsrev Tayla "Selimiye Camii minare şerefelerinin püskülleri ve geometrisini dört köşeli bir yıldız ve altı kollu, beş kollu şerefeler şeklinde yaptırmış, bu sayede minareler olduğundan daha yüksekmiş gibi görünerek gerçekte camii kubbesinin kapanması önlenmiştir. Bu küçük ayrıntı gibi gelen iş büyük ustalık ister. Minarelerin gövdesinde iç bükey, dış bükey biçimde kaval kepçe minareler yapmıştır. Aynı çalışmayı Sinan, Süleymaniye'de de denemiştir. Ustalıktan kasıt camiinin süsü ve güzelliğinden ziyade mimari oranlarındaki nispetin sadelikle uyumunda aranmalıdır." diye belirtmiştir.

* * *

4. Murat, Osmanlı İmparatorluğu'nda entrikaların ayyuka çıktığı dönemlerde, çocuk yaşta iken annesi Mahpeyker Kösem Sultan tarafından tahta çıkarılmıştır. Fiilen devlet işlerini yönetmeye başladığında çocuk yaşta tahta çıkmasından dolayı edindiği tecrübelerden faydalanıp yerinde kararlar alan devlet işlerinde ve halk üstünde en etkili padişahlardan biri olmuştur. Tahta çıktığı 1623 yılından ölümüne dek kendine özgü kararları yine kendine özgü yöntemlerle ortaya koyması ile tarihe geçmiştir.

Yeniçeri Ocağı'nda bozulan asayişin yeniden kurulması, içki ve tütün yasağına uyulup uyulmadığını kontrol etmek için tebdil-i kıyafetle halkın arasında dolaşması en önemli örnekleridir.

Yeniçerili zorbalar tarafından gaspın halk üstünde giderek zulüm haline gelmesinde en büyük payı olan dönemin Veziriazamı Recep Paşa'yı bile idam ettirmiştir. Hattâ ormanlara gizlenen Yeniçeri elebaşılarının ele geçirilememesi üzerine ormanı ateşe verdirdiği de söylentiler arasındadır.

4. Murat, devlet işlerinde ve İmparatorluk sınırları içinde huzurun, düzenin kan dökülerek sağlanacağına inanıp yedi yılda elli bin insanı öldürtmüştür. Böylelikle ülke sınırları içinde gözle görülen bir barış havası esmeye başlamış, halkın üstüne abanan her türlü karanlık güçlerin hükmü sönmüştür.

Hak ve adalete bu denli önem veren halkın huzurunu ve güvenini her şeyin üstünde tutan bir padişahın bu denli kan dökmesi, hiçbir meseleyi uzun süreli ortada bırakmadan en kestirme yöntemle sonuçlandırması, bilgi ve sevgi çağını yakalamaya çalışan bizlerin yüreklerine ağır gelebilir. Ama o dönemin dünyasında yaşanan gerçek hak ve adaletin, zorbalara karşı yine onların mantığıyla kısasa kısas, dişe diş göze göz yöntemiyle korunmasıydı. Bu Osmanlı İmparatorluğu'nda olduğu kadar Avrupa'da, Araplar'da, Hint Yarımadası'nda ve Japonya'da aynıydı. O zamanın hak ve adalet bilinci, ne yazık ki bugünün koruyucu yöntemlerine uymayacak nitelikteydi. Bu nedenle tarihi yargılamak yerine, yaşanılanı anlamaya çalışmak, bu çağın hak ve adalet bilincinin hoşgörüsü gereğidir.

Osman Gazi'den günümüze kadar bizi ilmî görüşleriyle aydınlatan, düşünceleriyle bizim hoşgörü ve vicdan kabımızı genişleten, hükümlerimizi hükümleriyle insani boyuta yükselten, ilim irfan sahibi gönülerleri her zaman değerlerini korumayı bilmişlerdir. 4.Murat döneminde yaşayan Mevlevî Ebubekir Çelebi de onlardan biridir.

Padişah, 11.Mart 1635 yılında Revan seferi sırasında Konya'ya uğraması ile Mevlevî Ebubekir Çelebi'nin şahsından haberdar olmuştu. Ebubekir Çelebi'nin gösterdiği ilgi ve hüsnü kabul Hünkâr'ı ziyadesiyle memnun etmişti. 4. Murat memnuniyetini belirtmek için Dergâh'ın mutfak masraflarının karşılanması için Soğla (Konya) şehrinin gelirinden Bin kuruş zam yapmış, bunun her yıl ödenmesini de emretmişti. Ayrıca Ebubekir Çelebi'ye üç samur kürk ihsan etmişti. (Armağan vermişti)

Revan fethinden birkaç yıl sonra 1637 yılında Bağdat seferine hazırlanan 4. Murat, tekrar Konya'ya uğradığında Meram bağlarında misafir edilmişti. Bu kez, Ebubekir Çelebi'nin düşmanları tarafından, onun fakir halkı haraca bağladığı, Soğla (Konya) halkından yılda Bin Kuruş yerine Beş Bin Kuruş aldığı anlatılarak 4.Murat'ın öfkelenmesine sebep olmuşlardı. Padişah o gün idamını istediyse de Şeyhülislam Yahya Efendi ile Silâhtar İsmail Ağa'nın ricaları sonucu İstanbul'a sürülmesine karar verdi.

İstanbul'a sürülürken Ebubekir Çelebi'nin bütün mal varlığı da müsadere ile zapt edilmişti. Ancak Ebubekir Çelebi'den umut edildiği gibi para ve mal çıkmamıştı. Çelebi'nin karısı Zirşat Hatun 4.Murat'ın huzuruna çağrılarak sorgulanmıştı. Zeki ve eğitimli bir kadın olan Zirşat Hatun; "Revan seferine tevcih esnasında Saadetlu Hünkârım'ın ihsan buyurduğu kürkler vardır. Onları kıymetli

(Devamı 46. sayfada)

Kendime Mektuplar

Eskiden etrafımdaki sır perdesiyle dolaşırdım sanki İnsanların beni deşifre etmesimden hoşlanmazdım. Sonra bunun bir zayıflık olduğuna kani oldum. Çünki kendimi saklarken başka bir şeyinde önüne geçmiş oluyordum. Gönlümdekileri rahatça ortaya koymaktan da alıkoyuyordum kendimi.

Canım Dostum, sürprizlerle dolu mektubunu okurken çok mutlu oldum. Bir an önce cevabımı yazıyorum ki senden geleceklere yakın olabileyim. Mektubunu okurken aklıma üzerine çıktığın portakal ağacı geldi. Hani okul dönüşü yastığını alıp tırmandığın ve üzerinde saatlerce kalıp kitap okuduğunu söylediğin portakal ağacı. Çocukken bunu gerçekleştirmek ne kadar kolay ve doğalmış değil mi? Sonra da evinizin içinde yer aldığı bu büyük portakal bahçesinin parsel parsel satılması ve o portakal ağacının da bir sabah testere sesleriyle yere yıkılışını gördüğünde çocuk yüreğinin taşıyamayacağı kadar büyük bir acıyla yüklendiğin geldi hatırıma. Yüreğimde aynı acıyı duydum. Bence o ağaç senin özgürlüğünü temsil ediyordu, senin modern hapishane dediğin o yıllarında. Dışarıdaki çocukların

küfürlü konuşmaları çok sevdiğini, annenin de seni bunlardan korumak istediğini söylemiştin. Her sıkıntının içinde yine de güzel anlar vardır. Hani taze ve mis gibi kokan ekmeklerin üzerine biber salçası sürüp de bahçedeki tüm çocuklara dağıtan bir komşu teyzen vardı. Arada bunları yiyip komşu çocuklarıyla portakal bahçesinde koşturmak bile güzel bir anı bence. Ben de ilkokula yürüyerek gidip geldiğimi ve bundan zevk aldığımı anımsıyorum şimdi. Aslında okul pek yakın değildi ama şimdiki gibi servisler yoktu. Olsa bile ailemin bunu karşılayacak maddi gücü yoktu. Kardeşimle erkenden kalkar annemin bir bardak sütle hazırladığı neredeyse çiğ olan yumurtaları çarçabuk yer ve yola koyulurduk. Yolda her gördüğümüz şeyi incelerdik. Bazen bitkileri bile. Yabani çiçeklerin yapraklarını koparır çiçeklerini incelerdik. Okula giden alternatif yolları incelerdik. Aslında bu bize yasaktı. Hep aynı yoldan gidip gelmemiz istenirdi. Ama bunu yapmak bizim için bir oyundu. Sen çift iple hiç ip atladın mı meselâ? İplerin her biri değişik yönlere döndürülen iplerin içine girip de hiç yanmadan oynayabildin mi? Bu aslında öylesine zordur ki. Ama o zamanlar bunu kolaylıkla ve doğallıkla yapabiliyordum.

Şimdi gelelim benim hakkımda düşündüklerine. Şu arkadaşın dediklerini de pek merak ediyorum doğrusu. Ama hakkımdaki izlenimlerin çok doğru. Eskiden etrafımdaki sır perdesiyle dolaşırdım sanki. İnsanların beni deşifre etmesinden hoşlanmazdım. Sonra bunun bir zayıflık olduğuna kani oldum. Çünkü kendimi saklarken başka bir şeyin de önüne geçmiş oluyordum. Gönlümdekileri rahatça ortaya koymaktan da alıkoyuyordum kendimi. Bir de güleryüzlü olmaya çabaladım. Biliyorsun herkesin hakkımda en önce söylediği şey acaba kendilerine mi kızmış olduğumdu. Hattâ belki güleceksin yeğenimin ilk kez eve gelen okul arkadaşı benden korktuğunu söylemiş. Bu bana öylesine dokunmuştu ki sana anlatamam. Kendimi değiştirmeye o an karar verdim. Kendi kendime söz verdim. Ama bilirim ki insanın kendine verdiği söz en zorudur ve insan en fazla bu yönüyle sınanır. İnsanın kendisi kendisine öylesine yakındır ki bazen verdiği sözü bile unutur. Şimdi insanlarla daha fazla konuşuyorum. Yani iletişim kuruyorum. Yaptığım iş de bana yardımcı oluyor aslında. Neyi yaptığımı değil neyi nasıl yaptığımı yeniden değerlendiriyorum her seferinde. Sana bir merhabayı bile esirgeyen o komşunu da kınamıyorum. Senin de söylediğin gibi mutlaka ilginç bir yaşantısı vardır. Bazı insanların yardıma ihtiyaçları oluyor. Yani bir ilk kıvılcım misali. Aslında hangimizin yok ki Ama bu yardımlar içimizden zaten çabaladığımız konularda bir kıvılcım misali olmalı demin de söylediğim gibi. Yoksa çabasız yardıma muhtaç olma durumu bir insan için en acınacak durumlardan biri. Eminim ki gönlündeki eşsiz sevginle bilgini güzel bir karışım yapmışsındır. Senin komşun olmak ne güzel.

Hayırda ve hayırla kal dostum.

Özde bir kardeşin...

Nelda Bayraktar

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

Çeviren: Acar Doğangün anısına
Arın İnan

SILVER BIRCH KİMDİR?

Eski sayılarda Silver Birch Öğretileri'nden bazı bölümler okumuş ve ondan çok şeyler öğrenmiştik. Ya Silver Birch'ün kendisi? O kimdir? Nereden gelmiştir ve dünya misyonundaki yeri ve anlamı nedir? Daha önce yapılan çevirilerde bu konu üzerinde pek durulmamış. Oysa verdiği bilgiler dikkatle incelenirse, misyonunun son derece önemli olduğu fark edilecektir. O aslında spiritüel bilgilerle Yeni Çağ'ı başlatacak Doğru Yaşam Bilgileri arasında bir köprü ve Doğru Yaşam Bilgileri' nin girişidir. Aynı bir zamanlar yeni bir çağ açan Hz. İsa ile, eski peygamberler arasında o yeni çağın gelişini müjdeleyen Hz. Yahya'nın misyonu gibi...

KELİMELERİN SİHİRLİ AĞI

Silver Birch sorulan sorulara verdiği spontane cevaplarla kalitesini kanıtlamış bir rehber varlıktır. O, konuşacağı kelimeleri bulmakta hiçbir zaman zorlanmamıştır. Bazı insanlar kelimeleri birbiri ardına dizerek biteviye konuşurlar ama konuştukları bir anlam ifade etmekte midir acaba? Söylediklerinde tutarlı mıdırlar?

Soru ne olursa olsun Silver Birch hiç tereddüt etmeden, dilinde tutukluk olmadan, zıtlıkların tuzağına düşmeden kozmik bir ortak bilinçle cevaplamaktadır.

Kendini geri planda tutarak, tüm mütevaziliği ile kelimelerin sihirli ağını örerken, felsefesini sessiz bir vakar, zarif bir bilgelik ve saygı dolu bir adanmışlık içinde ortaya koymaktadır.

Genel bir konu üzerinde sorulmuş bir soruya verdiği cevap bütün topluluklar veya bireyler için geçerli olmaktadır. Örneğin "Boş zamanlar nasıl değerlendirilmelidir?" tarzındaki bir soruya "Boş zamanlarınız aklınızın ve ruhunuzun yeteneklerinin hasadı gibi olmalıdır. Halbuki pek çok insan bugün fiziki bedenlerinin gereksinimlerini karşılamak için kendilerine zaman ayırmaktadırlar. Onlar sağlık kurallarına uymazken, kendilerini ayakta tutacak ve enerji verecek gıdaları ile ilgilenmektedirler. Aranızdan çok azınız aklınızın ve ruhunuzun da gelişmeye ihtiyacı olduğunu hatırına getirir. Aksi taktirde ruhsal yönden sağır, dilsiz ve kör olursunuz. Spiritüel yönden özürlü olanlar ruh dünyasının engin zenginliğinin farkına varamazlar. Onların akıllarını ve ruhlarını dolduracak olan güzellikten henüz haberleri yoktur. Onların kendini terbiye etme sanatından da haberleri yoktur. Bu öyle bir sanattır ki size sadece iç huzurunuzu getirmekle kalmaz aynı zamanda yaşamın daha büyük bir kısmından hoşnut ve tatmin olmanızı sağlar.

"Tüm bunların ötesinde ruhun terbiyesi bireyin kendi sessizliği içinde oluşabilir ki burada birey, onu çepeçevre saran güce kendini ayar etmesini öğrenir. Böylece aklını daha büyük akıllara açarak ilhamın, bilgeliğin, gerçeğin, doğrunun kısacası öğrenmesi için Büyük Ruh'un sonsuz deposundan kendine gelecekleri almayı öğrenir" şeklinde bir cevap verek her insana hitap edebilmektedir.

"Sezgi'nin ne olduğunu açıklayabilir misiniz?" şeklindeki bir soruyu ise şöyle yanıtlamaktadır:

"Sezgi ruhun kendi kendisinden haberdar olması durumudur. Bu öyle bir durumdur ki dünyasal mantığın normal süreçlerinin dışında bulunur. Sezgi ışık hızında hareket eder. Normal zamanda daha uzun süre ve düşünce gücü harcayarak elde edeceğiniz bir sonuca sezgi yoluyla daha hızlı varırsınız."

Silver Birch bir rehberde bulunan en sade hümanizmayı şu soruya verdiği cevapla göstermektedir: "Beyaz ırktan gelen insanlarla koyu ırktan gelenlerin evlenmesi ve üremeleri caiz midir?"

"Ben de koyu renkli bir insanım.

Daha fazla konuşmama gerek var mı? İnsanın üstünlüğünü cildinin rengi belirler mi? Üstünlük sadece hizmet ile belirlenir. Bunun başka hiçbir yolu yoktur. Teniniz beyaz, siyah veya kahverengi olduğu için siz büyük veya küçük olamazsınız. Teninizin rengi ruhunuzun gelişimini de göstermez. Dünyanız ruhsal problemleri fiziksel standartlara göre yargılamaya çalışmaktadır, ancak var olan tek standart ruhun standartlarıdır.

"Irklar ve renkler tüm farklılıkların mükemmel bir karışım içinde uyum sağlamasını dileyen Büyük Ruh'un parçalarıdır. Doğaya bir bakın, tüm renklerin nasıl bir uyum içinde olduğunu görebilirsiniz. Hiçbir yerde bir uyumsuzluk göremezsiniz. İnsanların da renkleri birbirine karıştığında mükemmel bir ırka doğru yol alırsınız."

"Melez çocukların dünyaya getirilmesi toplumun gelişmesi için zararlı değil midir?"

"Önyargıların yıkılması ve yanlışların düzeltilmesi gerekir. Doğrular ve gerçekler acı vererek, yavaş yavaş kendini gösterecektir. Çünkü bu doğru'nun tabiatıdır. Bir şey sahip olmaya değerse elde etme yolunda çekileceklere de değer demektir. Bu ise ancak mücadele ile olabilir. Yaşam bir okuldur. Ruh kendini zorluklar, mücadeleler ve fırtınalarla bulur."

"Spiritüalizm hakkında bir yayın yapmanız sizden rica edilse neler söylerdiniz?"

"Dünyanızdaki inançların yanlışlıklar üzerine kurulduğunu söylerdim. Sizin madde dünyanıza göre ben ölü bir insanım ama yaşam asla ölmez. Yaşam ölmez çünkü o büyük, ebedi ve yaratıcı bir yaşam gücünün parçasıdır. Beni dinleyenlerden tüm önyargılarını bir kenara itmelerini ve kalplerinin sadeliği ile gerçeği bilme arayışına girmelerini isterdim.

"Onlardan başkalarının onlara neler öğrettiğini değil sadece kendilerini bulmalarını isterdim. Mezardan öteye bir yaşam olduğunu anlatırdım onlara. Sonra kendimi anlatırdım ve derdim ki "Ben de sizin dünyanızda yaşadım ve yıllar önce öteye geçtim. Karanlıktaki dünyanızı aydınlatmak ve ruhun gerçeklerini anlatmak ve öğretmek için yeniden geldim.

"Bu basit doğruları sade bir dille özetlerdim ve onlar gibi kazanacak paramın ve idame ettireceğim bir işimin olmadığını söylerdim. Tekrardan gelişimin tek sebebinin ise sadece ve sadece bildiklerimi öğretmek olduğunu yinelerdim.

"Ruhlarınız ölümsüzdür. Öldükleri için gözyaşı döktükleriniz, üzüldükleriniz sessizce sizin yanıbaşınızda bekliyorlar. Sessizler çünkü siz onları duyamıyorsunuz. Onlar size ulaşabilmek için uzun süredir ıstırap içindeler.

"Asıl ölüler sizlersiniz. Yaşamdan haberi olmayan sizler. Sizler Büyük Ruh'un kâinatındaki güzelliklere gözlerinizi kapatmışsınız. Çevrenizdeki atmosfer yaşamın her formu ile dolu. Dünyanıza geçmişte hizmet etmiş tüm insanlar da şimdi sizlere rehberlik yapmak ve engin

tecrübelerinden süzdükleri bilgeliklerini aktarmak arzusundalar.

"Körlüğü tercih ediyorsanız gözlerinizi kapalı tutmaya devam ediniz. Sağırlığı tercih ediyorsanız kulaklarınızı kapatmaya devam ediniz. Ama akıllı olmayı tercih ediyorsanız ruhunuzun pencerelerini açınız. Açınız ki sizi güçlendirecek, cesaretlendirecek, yaşamın nasıl yaşanılabileceğini ve ondan sonuna kadar nasıl keyif alınabileceğini size öğretecek olan o büyük güçten haberdar olabilesiniz.

"Sizler Büyük Ruh'un çocuklarısınız. O Büyük Ruh ki tüm kâinatı bilgeliği ve sevgisi ile şekillendirmiştir. Büyük Ruh ile aranızdaki bağ sizin anlayışınız ile sağlamlaşır. Onunla aranıza neler girmişse onları bertaraf ediniz.

"Kendi varlığınızın sükûnetinde dinleniniz. Madde dünyasının tüm sertliklerini unutunuz. Kendinizi çevrenizdeki ruh yaşamının ince ve zarif titreşimlerine ayarlayınız. Ayarlayınız ki fiziki sınırların ötesine geçebilesiniz. Bilgiye uyanınız, anlayışa uyanınız. Esir olmaya değil vurdumduymazlığın hapishanesinden çıkmaya ve spiritüel özgürlüğün ışığında yaşamaya ihtiyacınız var.

"İşte tüm bunları söylerdim."

(Gelecek ay: "Aklın Kudretleri" başlığıyla Silver Birch Öğretilerine devam edeceğiz.)

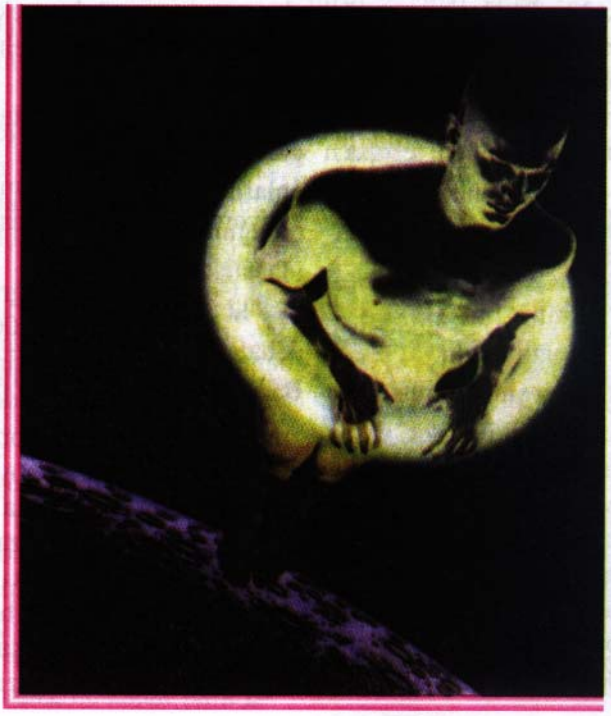

Son Pişmanlık

Hava gene çok soğuktu. Tommy ve kardeşi çok üşümüştü. Tommy burnunu hissetmiyordu artık. Eskimiş eldivenlerinden çıkan parmakları da buz kesmişti.

Kardeşi: "-Tommy yine o lüks otelin duvarına gidelim, havalandırmasının olduğu o duvar sıcak oluyor" dedi.

Tommy: "-Evet ama biliyorsun otelin sahibi şikâyet edince polisler geliyor" dedi.

Kız çok üşümüştü.Öksürerek;

"-Lütfen Tommy çok üşüyorum" dedi.

Otelin önüne geldiklerinde kapının önündeki siyah arabayı tanımıştı Tommy. Bu otel sahibinin arabası idi, otelin havalandırmasının olduğu duvara yaslanıp, ısınıyorlar diyerek kız kardeşini ve onu sürekli polise şikâyet eden adam bu idi. Gene sinirle etrafa emirler yağdırıyordu otelin kapısından çıkarken. Bir an Tommy karanlıkta bir şeyin adamın paltosunun cebinden düştüğünü gördü. Adam arabaya binmişti bile... Tommy yerde duran karaltıya doğru yürüdü. Bu otel sahibinin cüzdanı idi. Araba tüm ihtişamı ile hareket ederken

Tommy: "-Bayım bakar mısınız?" diye bağırdı.

Adam Tommy'i görünce, "-Yine mi siz? Ne arıyorsunuz gene burada? Sizi bu otelin etrafında görmeyeceğim bir daha demedim mi ben?" diye bağırdı.

Tommy adamın suratına baktı ve sakin bir tavırla cüzdanı adama uzattı:

"-Bunu düşürdünüz biraz önce" dedi.

Adam şaşkın bir ifade ile cüzdanı aldı biraz önce söylediklerine pişman olmuştu ama gene de:

"-Eğer içinden bir sent bile kayboldu ise?" diye sözünü tamamladı.

"-Ben burada iken sayın lütfen" Tommy bunları söylerken, adamın suratına öyle bir ifade ile bakmıştı ki, adam cüzdanındaki parayı saymadan, paltosunun cebine koymak zorunda kalmıştı.

"-Hadi Ann, gidiyoruz!" dedi kız kardeşine.

Çocuklar karanlıkta kaybolmak üzere iken adam arkalarından seslendi:

"-Dur bir dakika!"

Tommy arkasını döndü:

"-Ne istiyorsunuz? Bir daha otele yaklaşmamamızı söyleyecekseniz, buna gerek yok, çünkü bir daha gelmeyeceğiz buraya" dedi.

Adamın o kızgın tavırları yoktu artık yüzünde:

"-Hayır onu söylemeyecektim, eğer iş arıyorsan biz de bir kasiyer arıyorduk. İşi çabuk öğrenirsin" dedi.

Çocuk arabaya doğru bir iki adım attı:

"-Cüzdanındaki 100, 200 dolar için bana güvenmeyen birisinin kasasını teslim alamam. Yine de teşekkürler" dedi.

Ve kız kardeşi ile oradan uzaklaşırken, adamın bir kez daha söyledikleri nedeniyle düşüncelere dalmasına sebep olduğunu bilemedi. Adam uzun zaman o iki kardeşi görebilmek için bakındı durdu, ama çocukları otel etrafında bir daha göremedi.

Şehrin arka sokaklarında büyük ihtişamlı arabası ile gezinirken adam, yine

sinirli bir şekilde bağırıyor ve aradıkları adresi bulamamanın öfkesini şoföründen çıkarıyordu... Bu sırada bisikleti ile hızla aşağı inen kasketli genci fark etti ve şoförüne:

"-Dur biraz şu gelen gence adresi soralım. O büyük bir ihtimalle burada oturuyordur."

Şoför arabayı kenara çekti ve pencereyi açtı. Yokuş aşağıya hızla gelen gence eliyle işaret etti:

"-Bir saniye bir şey sorabilir miyiz?" dedi.

Ama genç hiç durmadan yanlarından geçti gitti. Adam çok sinirlenmişti, söylenmeye başladı:

"-Bunlarda kibarlık ne gezer, bunlar aile terbiyesi görmemişler ki, kenar mahalle çocukları hepsi."

Tam bunları söylerken arabanın dikiz aynasından çocuğun biraz ileride zorlukla durarak geri geldiğini gördü. Çocuk arabanın yanına gelince durdu ve pencereye eğilerek:

"-Özür dilerim. Sizin işaretinizi geç fark ettim, bisikletimin freni bozuk olduğu için uzakta durabildim. Bir şey mi soracaktınız?"

Adam gözlerine inanamadı bu o gece cüzdanını getiren gençti. Tommy'nin bu adamı üçüncü kez utandırışı idi. Adam arabadan indi ve Tommy'nin yanına gelerek omuzuna elini attı:

"-Bak evlât kaç aydır ben sizi arıyorum. Sana güzel bir teklifte bulunacaktım. Gel benim yanımda çalış, ne kadar para istersen veririm. Ben sende para kazandıkça yavaş yavaş kaybettiğim insanlığımı buluyorum" dedi.

Çocuk adamın sözünü bitirmesini bekledi ve şöyle dedi:

"-Üzgünüm efendim ama insanlığı ve vicdanı para ile satın alamazsınız. Hoşça kalın."

Tommy bisikletine binip oradan uzaklaşırken, adam hâlâ Tommy'nin arkasından bakıyordu.

Ve yıllar önce ona aynı teklifte bulunan patronunun teklifini kabul ettiği için kaç kez pişmanlık duymuştu... Evet şimdi çok parası vardı, ama insanlığını kaybetmişti... Tıpkı yıllar önce insanca tavırları için onu seven ve işe alan patronu gibi...

Bu üç şeyi ihtiyacınız olduğunda para ile satın alamazsınız... İnsanlık, Sağlık ve Mutluluk. Bu yüzden onları bulduğunuzda, sımsıkı sarılın!

İki Yaşam Arasında

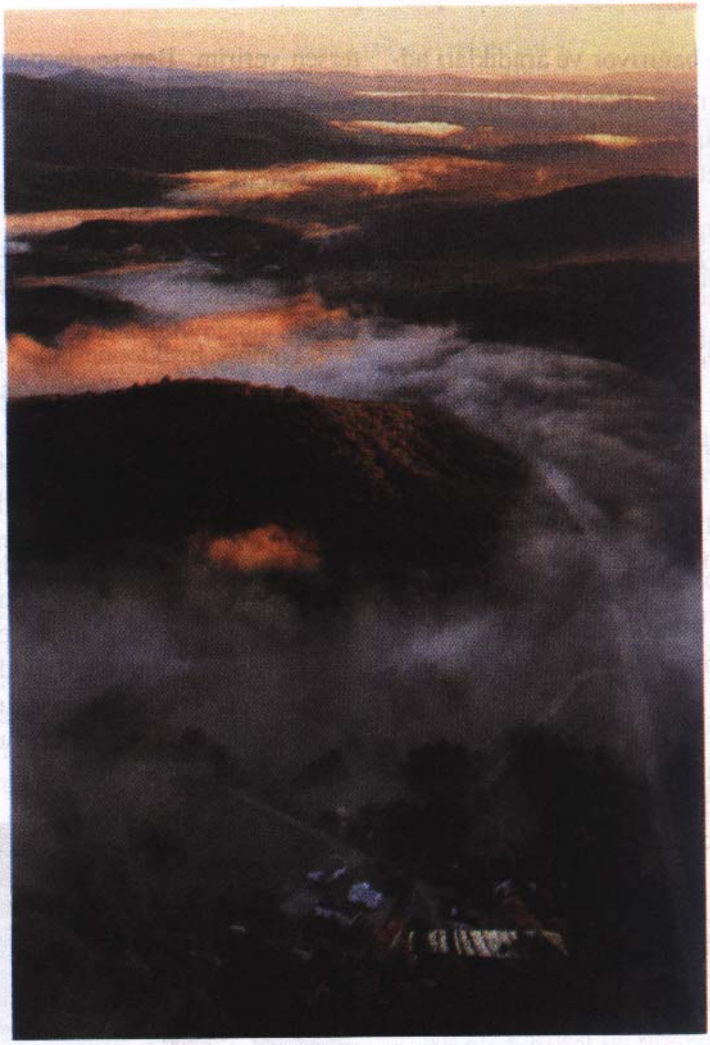

Dr. Michael Newton
Derleme: Acar Doğangün anısına
Arın İnan

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz "İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu" adlı dizide Dr. Newton'un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton'un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

RUHLARIN RENKLERİ

Ruh Gruplarındaki Renk Karışımları

Transa geçmiş kişiler enerjilerinin yeniden canlandırıldığı alanlardan uzaklaşıp da diğer ruhlarla birlikte olduklarında (oryantasyon veya kütüphane çalışmaları gibi) birbirlerine zıt olan renkleri daha da belirgin hale gelir. Grupların dinamiğini anlamanın bir yolu da ruhların renkleridir. Bazı insanların, bu konudaki yanlış kanılarını yaptığım bu çalışma ile düzeltmek istiyorum. Aşağıdaki renk tablosu sanırım yardımcı olacaktır.

I. Kademe
Beyaz (1. Hane)
Beyazımsı gri, pembe benekli gri (2. Hane)

II. Kademe
Beyaz ve kırmızımsı pembe (3. Hane)
Beyaz benekli sarı ve uçuk portakal rengi (4. Hane)

III. ve IV. Kademeler
Sarı (5. Hane)
Koyu altın sarısı, yeşil benekli altın sarısı (6. Hane)
Yeşil veya kahverengimsi yeşil (7. Hane)

V. ve VI. Kademeler
Açık mavi; yeşil veya kahverengi benekli, altın sarılı açık mavi (8. Hane)
Koyu mavi (9. Hane)
Mor benekli koyu mavi (10. Hane)

Daha Yukarı Kademeler
Mor (11. Hane)

Görüldüğü gibi ikinci kademeden sonra renkler birbirinin içinden geçerek değişmektedir. Ruhların renkleri evrimleri doğrultusunda geliştikçe yaydıkları ışık dalgaları da dağınık olmaktan uzaklaşıp odaklanmaya yönelmektedir. Geçiş oldukça yavaş olmaktadır ve ruhlar geliştikçe başka renklerin benekleri de renklere karışmaktadır. Bu nedenle renk geçişleri için kesin kurallar koymak kısıtlayıcı olmaktadır.

Başlangıç seviyesindeki ruhların hepsinde beyaz rengin hakim olduğunu görmemize rağmen bu renk tüm ruhların renk spektrumlarında da karşımıza çıkabilir. Beyaz'ın üniversal olma gibi bir özelliği vardır. Rehberler de başlarının etrafına parlak beyaz renk verebilmektedirler. Ruh dünyasına geçen bütün ruhlar uzaktan kendilerine doğru gelen diğer ruhların ışığını beyaz olarak görmektedirler.

Olay 31 bu konuda oldukça açıklayıcı bilgiler sunmaktadır.

OLAY 31

Dr. N: Şimdi ruh dünyasında elimde bir boy aynasıyla tam senin karşında duruyor olsaydım hangi renkleri görürdük?

S: Açık mavi merkezli kenarlarında altınımsı beyaz olan benim enerjimi görürdün.

Dr. N: Üstadına baktığında onun enerjisi nasıl görünüyor?

S: Clandour'un koyu mavi merkezli, dışarıya doğru uçuk menekşe rengine dönüşen beyazla çevrilmiş bir enerjisi var.

Dr. N: Bu merkez enerjisi yani senin "halo enerjisi" dediğin şey ne oluyor?

S: Clandour kendi tecrübelerini bu merkez enerjisi ile yansıtıyor. Menekşe rengi bilgiden elde ettiği ilerlemeyi beyaz ise bilgeliğini gösteriyor.

Dr. N: Clandour'un bu merkez enerjisi tedricen neye dönüşecek ve nasıl gözükecek?

S: Koyu menekşe rengine dönüşerek ebedi ruhsallığı gösterecek.

Dr. N: Merkezdeki bu enerji ve ruh enerjisinin halo rengi varyasyonlarını tanımlayabilir misin?

S: Merkezdeki enerji ilerlemeyi ve katedilen merhaleleri gösterir.

Dr. N: Senin enerjindeki açık mavi gibi yani... bu senin hali hazırdaki öğrenme gelişimin olabilir mi?

S: Evet.

Dr. N: Peki kenarlar yani senin altınımsı beyazla çerçevelenmiş enerjinle ilgili neler söyleyebilirsin?

S: (duraklama) ah... evet... hayatım boyunca diğer insanların ihtiyaçlarını gözetmeye çalıştım... işte bu benim... bu aynı zamanda olmak istediğim... ama bu yönde daha fazla gelişmem gerek... bunun içinde daha fazla mücadele etmem gerek.

Dr. N: Başlangıç seviyesindeki bir ruh olmadığın halde neden enerjinin etrafı beyaz ile çerçevelenmiş? Bunu diğer ruhların enerjilerinin etraflarında da görmek mümkün.

S: Beyaz enerji diğer ruhların titreşimlerine kolayca erişebilmemizi sağlıyor.

Dr. N: Sanırım rehber varlıklar bu nedenle parlak beyaz halo'lara sahipler. Peki bu başlangıç kademesindeki ruhun beyazından nasıl ayırdediliyor?

S: Beyaz tüm ruhların enerjilerinin renk temelini oluşturur. Her ruhu tanımlayan, beyaz rengin diğer renk karışımları ile gölgelenmesidir. Beyaz rengin alıcı enerjisi vardır. Yeni ruhların, öğretmenlerinin gönderdiği yoğun bilgilere oldukça fazla ihtiyaçları vardır ve bunları hiçbir kayıp olmadan adeta emercesine almaları gerekir.

Dr. N: Demek ki yeni başlayan ruhların öylesine az tecrübeleri var ki beyazdan başka renk görülmüyor.

S: Bu doğru, onlar henüz gelişmemiş ruhlardır.

Yaptığım çalışmalarda bu bilgilerin dışında, IV. Kademeden sonra merkezdeki enerji değişimlerinin daha az belirgin olduğunu gördüm. Her rengin bir anlamının olduğunu sujelerim kanalıyla yaptığım pek çok çalışmada anladım. Sujelerimin yüzde doksanından çoğu bu renklerin belli bir ruh kalitesini gösterdiğini söyledi:

Beyaz: Saflık, şeffaflık, hizmet etme isteği ile yerinde duramama

Gümüş: Güven, esneklik, eterik

Kırmızı: Tutku, duygu yoğunluğu, hassaslık

Portakal Rengi: Açıklık, teşvik edicilik, coşkulu olmak

Sarı: Koruyucu olmak, güç, cesaret

Yeşil: Şifa, ihtimam, şefkat

Kahverengi: Hoşgörülülük, çalışkanlık, mütevazilik

Mavi: Bilgi, affedicilik, kutsal bilgileri alabilme kudreti

Mor: Bilgelik, doğruluk, ilâhilik

Siyah: Hasar görmüş oldukça negatif ruhların rengidir ve genellikle ruh onarım merkezlerinde rastlanır.

Tüm ruh gruplarında birbirine uyum içinde olan renkler bulunmasına rağmen bazı durumlarda merkez enerjilerinin

rengi grubuna uymayan ruhlar da çıkabiliyor. Aşağıdaki olay III ve IV. Kademeler ile yaptığım çalışmalarda grubun içinde olduğunu sonradan fark ettiğim daha düşük titreşimli bir ruh ile ilgili:

OLAY 32

Dr. N: İleri ruh grubunuzda beyaz ışığın yeri ne oluyor?

S: Lavani, Tanrı vergisi yetenekleri sayesinde aramızda bulunuyor ve kendini eğitiyor. Henüz başlangıç aşamasında ve fazla tecrübesi olmamasına rağmen rehberlerimiz onun bu çalışmadan geri kalmasını istemiyor.

Dr. N: Lavani sizin grubunuzda kaybolup gitmiyor mu? Sizinle nasıl boy ölçüşebilir ki?

S: Şimdi onu test ediyorlar ve dürüst olmak gerekirse o biraz bunalmış durumda.

Dr. N: Peki öyleyse neden sizin gruba verdiler onu?

S: Bizim grup tecrübesiz ruhlarla çalışma konusunda yüksek toleransa sahip olduğu için sanırım. Bize benzeyen diğer gruplar öylesine meşguller ki onu görmezlikten bile gelebilirler. İyi olmadıklarını söylemek istemiyorum ama o yine de başlangıç safhasında ve enerjisiyle bize küçük bir çocuğu hatırlatıyor.

Dr. N: Sanırım ileri grupların çoğu bu sorumluluğu almak istemiyordur.

S: Oldukça doğru. Gelişen gruplar kendi çalışmalarının içinde adeta kaybolmuş gibidirler. Bir çocuk için kibirli gözükebilirler.

Dr. N: Peki neden Lavani'nin rehberi onun sizinle çalışmasını istedi?

S: Lavani'nin büyük yetenekleri var. Biz çabuk öğrenen ve hayatları olağanüstü derecede zorluklarla geçmiş ve hızla ilerlemiş bir grubuz. (Sujem tüm enkarnasyonları boyunca dünyada toplam 1600 yıl geçirmişti).

Bu kadar hızlı ilerlememize rağmen mütevazilikte aramızda yarışıyoruz. Çocukların öğretmenleri olmak için çalışıyoruz ve Lavani ise bu iş için biçilmiş kaftan.

Dr. N: Bu durum bende çelişki yarattı. Lavani neden kendi grubundan bu kadar erken koparıldı o halde?

S: Bu fikre neden kapıldınız anlamıyorum. Zaten zamanının pek çoğunu kendi grubuyla geçiriyor. (gülüyor) geri kalan zamanlarında bizimle beraber ve kendi grubu bizimle birlikte iken neler yaptığını bilmiyor. Böylesi daha iyi. Çünkü Onunla alay edebilirler ve pek çok soru sorabilirler. Biz ise onun kendi grubundan olan varlıklarla kolay iletişim kurmasını istiyoruz.

Dr. N: Ruhlar arasında telepati varsa ve birbirleri hakkındaki her şeyi bilebiliyorlarsa Lavani bütün bunları arkadaşlarından nasıl saklayabiliyor?

S: Bu doğru... beyaz enerjili olan başlangıç ruhları birbirleri aralarına bloklar koyamazlar bizim bazı özelliklerimiz ile ilgili yaptığımız gibi... Ancak Lavani'ye bunu nasıl yapacağını biz öğrettik. Çünkü onun potansiyeli vardı. Pek tabii ki her varlık diğerinin özelliğine saygı gösterir.

Gelişkin ruhların, birlikte çalıştıkları genç ruhlardan dünya yaşamında çocuğu olmasını istemenin yaygın olmadığını söylemek biraz zordur. Bunun tersi de olabilir. Yani ileri bir ruh başlangıç seviyesindeki bir ruhun ailesine enkarne

olabilir.

Bazı hayatlarımızda ruhlarımızın rengi yaşadığımız yoğun olayların etkisiyle değişebilir. Geriye gidebilir. Sujelerimden birinin bu konuda söyledikleri bunu doğrulamaktadır:

"Klaris bundan utanmalı. Yeşili daha parlak olmalıydı. O büyük bir şifacıydı ama gücünün esiri oldu. Klaris için her şey çok kolaydı çünkü o çok yetenekli idi. Ama o pek çok hayatları boyunca görevini kötüye kullandı. Kendini göklere çıkardı. Hep övülmek ve yüceltilmek istedi. Böylece o, ona verilmiş olan yeteneğini kaybetmeye başladı. Ruhunun rengi solmaya başladı. Sonunda öylesine etkisiz hale geldi ki yeniden enerji toplaması için yardım ünitesine gönderildi. Onun gelmesini bekliyoruz"

İLERİ RUHLARIN ZİYARETİ

Bazen grupları daha ileri ruhlar da ziyaret edebilir. Bu ziyaretçilerden biri hakkında sujemin söyledikleri aynen aşağıdaki gibidir:

"Hiç aşina olmadığımız boyutlardan grubumuza oldukça ileri ruhlar geldiğinde sanki bir ışık merceğinden geçerek bize ulaştıklarını zannederiz. Rehberimiz Joshua'nın daveti üzerine arada bir gelirler çünkü onlar onun arkadaşıdırlar. Önümüzden geçtiklerinde gümüş bir ışık şeklinde akan bir nehir gibidirler. Bu onların içinden geçtikleri bir pasajdır adeta. Bu boyutlar arası yarı şeffaf zekânın saflığıdır aslında. Pek çok fiziksel ve ruhsal küreden rahatlıkla geçme elâstikiyetine sahiptirler. Onlar bizim vurdumduymazlığımızın karanlığını itmek için gelirler ama hiçbir zaman yanımızda uzun süre kalmazlar."

Bu varlıklar grupların içindeki ruhlar üzerinde büyük etkiler bırakırlar. Sujelerimden biri bu etkiyi şöyle tarif etmişti: "İnsanların kalbini okuyabilmemiz için gelişirken seçeneklerimizin neler olduğu konusunda vizyonumuzu genişletirler. Bu yetenek kritik düşünce tarzımızı geliştirir ve daha büyük gerçeklere dayanan kararları almamıza yardım eder."

RUH RENKLERİ VE AURALARIMIZ

Sıklıkla insanların auraları ile ruhların renkleri birbirine karıştırılır. Bu varsayımlar ise yanlış noktalara götürür. Renk ve enerji titreşimleri ruh dünyasının maddi olmayan çevresinin yansımasıdır. Aynı ruhun titreşimi fiziki bir dünyada değişime uğrar. İnsan bedeni bu enerji formlarını ve dolayısıyla renklerini değiştirir.

Şifacılar bedenlerin etrafındaki auradan bedenin ne durumda olduğunu anlarlar. Bunun yanı sıra düşüncelerimiz, kimyamız, merkezi sinir sistemimiz ve bedenimizin hayati organlarının elektriği bu auraya yansır. Elbet ki ruh ve beden arasında bir ilişki vardır ancak fizik ve ruh sağlığı insan aurasının belirlenmesinde esas noktaları teşkil ederler.

(Gelecek ay konumuza Olay 33 ile devam edeceğiz)

HOŞGÖRÜ

Nelda Bayraktar

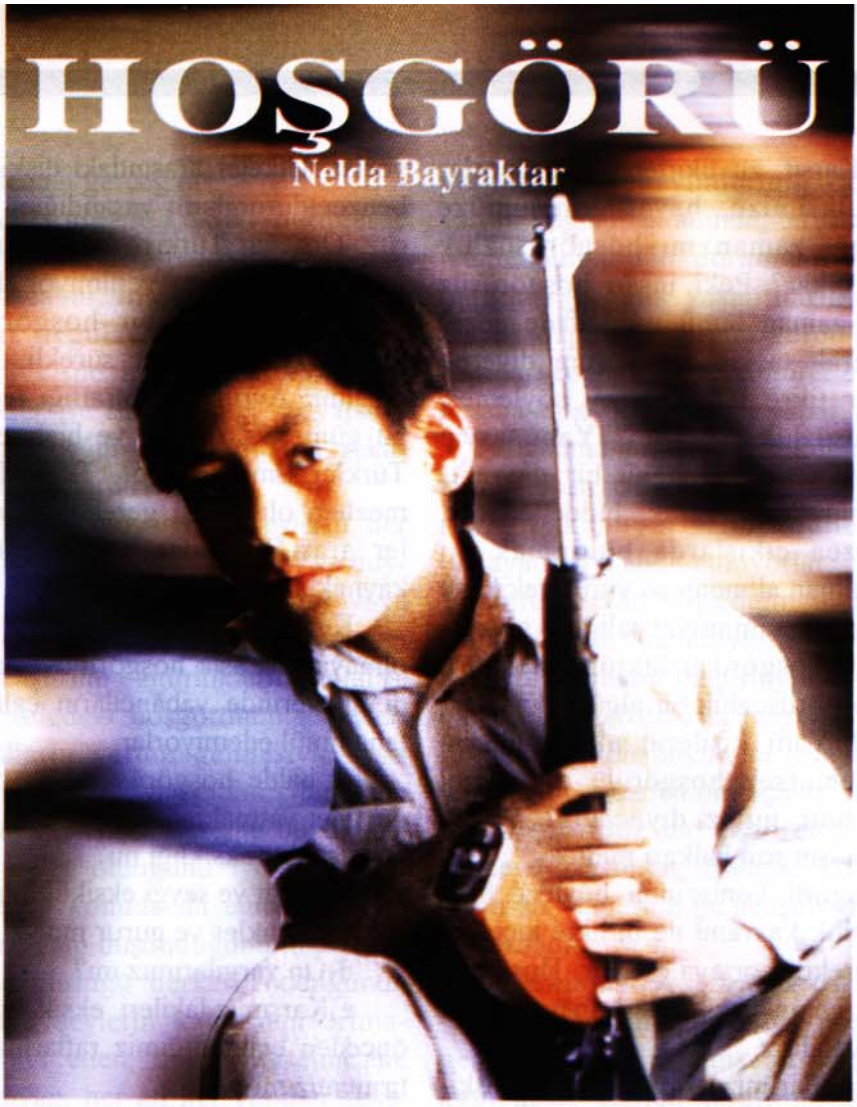

Hoşgörmek, hoş bakmak, insanları olduğu gibi kabul etmektir. Onlara fırsat ve zaman tanımaktır. Sabırla, anlayışla, gönül kırmadan, yüze vurmadan, insanların açığa vurdukları duygu ve davranışları karşılamaktır.

Hoşgörü suçları örtmek, hatalara göz yummak, insanları yanlışlarıyla yargılarken insafsız olmak demek değildir. Katlanır gibi yapmak da değildir hoşgörü. Hoşgörü ne sığ ne de kişinin içinde boğulacağı bir deniz gibi olmalıdır. Yerinde, dozunda ve kararında... Çünkü hoşgörü amaca hizmet eden bir aracımızdır.

O halde hoşgörünün gerekliliği hangi durumlarda, insanların ne tür bağları arasında ortaya çıkar? Hoşgörü saygı ve sevginin bir unsuru mudur? Hoşgörmek mutlaka gerekir mi?

Hoşgörüsüzlük hareket ve davranışlarda, mimikler ve sözlerde, polemiklerde, siyasi görüşlerde, verilen kararlarda veya düşüncelerde mi ortaya

çıkar? Karşıt, zıt fikirler ve düşünceler kendi fikrimize, hayat görüşümüze uymadığı zaman mı hoşgörüsüzlük ortaya çıkar? Peki insan hoşgörüsüz olduğu zaman bunu nasıl ifade eder? Konuşarak tasvip etmiyorum diyerek mi? Bir fikre ters bir şey söylemesi hoşgörüsüzlük olur mu? Yani tasvip etmiyorum demesi haklı bir davranış değil midir? Bağırarak, hiddetlenerek, saygısızca çıkışlarda bulunmak mı yoksa saman altından su yürüterek karşı tarafa olan samimiyetsizliğini göstermesi mi hoşgörüsüzlüktür? Hoşgörü veya hoşgörüsüzlük bir algılama sorunu mudur? Yani kişilerin algılamalarını değiştirebilirsek hoşgörülü olmalarını sağlayabilir miyiz diyeceğiz? Yoksa algılama işin son halkası mıdır?

Hoşgörü konusunun böylece hoşgörüsüzlük kavramı ile birlikte incelenmesi gerektiği ortaya çıkıyor. Hoşgörüsüzlüğü iyi anlarsak hoşgörüyü de daha iyi anlayabiliriz.

Yaşamlarımıza, insanlararası ilişkilere şöyle bir baktığımızda, prensipli kişilerin kendileri gibi olmayanları hoşgörmediğine sık sık rastlayabiliriz. Bu tarz kişilerin bazıları sadece kınamakla kalmıyorlar, kızıyorlar ve karşılarındaki insanların gönüllerini de kırabiliyorlar. Yani bir doğru için bir başka doğruyu bozuyorlar. Tıpkı bunun gibi vaktini çok iyi kullananlar tembelleri kınıyorlar. Titiz olanlar pejmürde gezenleri hoşgörmüyorlar. Bazı kişiler diğerlerinin giyim tarzlarını hoşgörmüyorlar. Ülkeler arasındaki ilişkilerde de benzer durumların yaşandığını görüyoruz. Örneğin Türkiye'deki insan haklarına gerekli önem verilmiyor denilerek Türkiye'ye karşı bir hoşgörüsüzlük ortamı oluşturuluyor sürekli. Osmanlı imajının Avrupa'da yarattığı tedirginlik bu günlere taşınıyor ve bizlere Barbar Türkler ismi veriliyor. Temelde hiçbir mezhep olmaması gerekirken mezhepler arası kavgalar hoşgörüsüzlükten kaynaklanıyor.

Keza Neo-naziler kendileri gibi olmayanları asla hoşgörmüyorlar. Kendi ülkelerinde yabancıların çalışmasına tahammül edemiyorlar.

O halde hoşgörüsüzlüğün temelinde neler yatmaktadır?

a)Sabır eksikliği mi?

b)Saygı ve sevgi eksikliği mi?

c)Benlikler ve gurur mu?

d)Ön yargılarımız mı?

e)Karşımızdakileri eksik yönleriyle önceden belirlediğimiz raflarına yerleştirmemiz mi?

f)Kişileri derinliğine tanıma çabasından kaçıp, sadece kendimizle ilgili kriterlere göre değerlendirmemiz mi?

Yukarıda sayılanların hepsi hoşgörüsüzlüğün temelinde var olsa da bunların da temelinde çocukluk yıllarımızda geçirdiğimiz tecrübeler vardır belki de. Hiç birimizin elinde bizi geçmişe döndürebilecek ve geçmişteki yanlışlarımızı temizleyecek sihirli bir aletimiz yok. Ama bildiğimiz tek şey insanın kendisini ele alabildiği taktirde mutlaka

değişebileceği gerçeğidir.

Sorunlarımızın kökleri derinlerde olsa bile bunların tedavisi şimdi ve bugün olacaktır. İnsan yeterli formül ve metotları uygulayabilirse mutlak değişecektir. Aile kuracaklar, evlât yetiştirecekler ise işlerini bilgi ile yapabilirlerse geleceğin toplumunu da şekillendirebileceklerdir.

Bir aileyi oluşturan bireylerin her birinin algılama, düşündüklerini ve duygularını ifade edebilme, isteme veya reddetme, kendi özünü, olmak istediği yönde geliştirme özgürlüklerinin olması gerekir. Ailedeki hoşgörünün temelleri bu kuralların yerine gelmesiyle tesis edilebilir ancak. İyi eğitilmiş bir anne ve babanın oluşturduğu aile bu özgürlüklerin neler olduğunu iyi bilen, çocuklarını bu konuda da eğiten bir aile olmalıdır. Yani düşündüğünü ifade edebilmek özgürlüğü derken, çocuğunun düşündüğü şeylerin kalitesinin artmasına hizmet eden, onun yükselmesine fırsat tanıyan, her an her yönden gelişmesine izin veren aile olmalıdır. Çocuğun yanlış düşüncelerini yine kendisine buldurarak yapılmalıdır. Baskı kurarak değil. Çocuk, düşündüğünü ifade ederken saygı kurallarına uymayı, bunun özgürlüğünü engelleyen bir şey olmadığını bilmelidir.

Algılama Özgürlüğü ve Hoşgörü

Algılama özgürlüğü kalıplar neyse onun algılanması değildir. İnsanın algılaması baskı altında tutulabilir, şekillendirilebilir. Algılamada bireyin daha önceki yaşantı ve deneyimlerinin de etkisi vardır. Algılamak anında, bireyin beyni, içinde bulunduğu durumdan ne beklediğini, geçmiş yaşantılarını, diğer duyu organlarından gelen başka duyuları toplumsal ve kültürel etkenleri hesaba katarak bir sentez yapar.

Algılama farkları yüzünden birbirlerine taban tabana zıt olanlar hoşgörüyle bakamıyorlar. Kendileri gibi olmayanları kabul etmiyorlar. Halbuki Voltaire "Senin söylediğin hiçbir şeyi kabul etmiyor, katılmıyorum ama senin bu sözü söyleme özgürlüğüne sonsuza kadar saygı gösteririm" diyerek hoşgörünün üstün bir boyutunu ortaya koyuyordu günümüzden birkaç asır önce...

Hoşgörüsüz bir insan eleştirel düşünceye kapalıdır. Halbuki hoşgörülü bir insan diğerleri ile iletişim kurabilen bir insandır.

Merhamet Hoşgörü ilişkisi

Aşırı ve dengesiz bir merhamet gereğinden fazla geniş bir hoşgörüye kapı açar. Ezilen tarafı hoşgörmek, merhamet etmek ama ezen tarafı hep suçlu görmek eğilimi vardır. Çünkü ortada bir ezen bir de ezilen taraf vardır. Haklıyı haksızı tam ortaya çıkarması zordur böyle bir kişinin. Hak sınırı zaten ince bir çizgidir ve onu gerçekten ayırmak öyle kolay iş değildir. Bunun için kişinin önce arınması, sevgiyi yüceltmesi gerekir. Gerçek merhamet gerçek hoşgörüyü de beraberinde getirir.

Aşırı sıcak bir havada çalışmaya çalışan sakat bir memur düşünün bütün

gün bunalmış, sıra size gelince ufacık bir şeyden size patlıyor. Gerçek merhamet planındaki bir kişi bu kişinin özel durumunu görüp ne şartlar altında oraya gelip çalıştığını belki de ailesini geçindirdiğini anlamaya çalışır. İnsanları ve ilişkilerin zor olduğunu bilir. O gün belki hava çok sıcaktır, bunaltıcıdır. Herkesin üzerinde aşırı bir elektrik vardır. Adamın belki de özel sıkıntıları ve dertleri vardır. Pek çok kişi ile uğraşmış ve artık takati kalmamıştır. Sıra size gelince ona sorduğunuz bir soru bardağı taşıran son damla olmuştur. Buradaki merhamet hoşgörü anlayışı ile beraberdir. Sizin sergilediğiniz tavır, sukûnetle, yanlış anlaşıldığınızı ifade etmek o adama hak vermektir, hak verdiğinizi belirtir şekilde de konuşmanızdır.

Ama her hoşgörü anlayışı merhametle birlikte olmayabilir. Randevusuna zamanında gelmeyen arkadaşınızı hoşgördünüz diyelim. (Bazıları hoşgörmez, asla affetmez). Siz arkadaşınızı çok sevdiğiniz için ilk kez de böyle bir şey yaptığını gördüğünüz için hoşgördünüz. Ama ona merhamet duymanızı gerektirecek bir şey yoktur.

Her hoşgörüsüzlükte merhametsizlik, her merhametsizlikte ise hoşgörüsüzlük vardır diyebiliriz. Kişiler hoşgörmedikleri şeylere, kişilere karşı zamanla kindar tutum sergileyebilirler. Onları kolay kolay gönüllerine alamazlar. Böylece merhametsiz olurlar onlara karşı. Keza merhamet duymadığı kişileri de hoşgörmesi beklenemez.

Dünya hoşgörüsüzlük nedeniyle çok savaşlar gördü. Yanı başımızda, Balkanlarda yaşanan zulüm, vahşet ve işkenceler daha dünmüş gibi hatırımızda. Ufacık çocukların Pazar yerlerinde kanlar içinde yerde yatmaları hoşgörüyle bakılacak bir olay değildir. Temelinde insanın insanı öldürmesi gibi büyük bir suç vardır çünkü. Tüm bunları yapanlara kahrolsun deyip karşı bir düşmanlık beslemek, günlerden bir gün aynı şeylerin beterini onlara yaşatmanın planlarını hazırlamak ve yapmak da onlarla aynı kefede olmak demektir.

Tepkimiz insanın insanı öldürmesine karşı olmalıdır. Olayı yapanlara karşı değil, olayın kendisine karşı olmalıdır. Ve bunun tek çözümü kötüye bile doğruyu öğretecek bir bakış açısına sahip olmaya çalışmaktır.

İnsanlar temel aldıkları bir kavrama göre hoşgörülerini veya hoşgörüsüzlüklerini geliştirmektedirler. Ama esas olan nokta gerçek doğruları temel alıp üzerine hoşgörüyü kurmalarıdır. Örneğin, İnsan Hakları Beyannamesi'ni temel alan bir ulusun bazı milletvekilleri ülkemizde faaliyet gösteren bölücü örgütlerin her yaptığına hoşgörü gösterebiliyorlar. Türklerin mezalim uyguladıklarını söylüyorlar. İnsan haklarını ihlal ettiğini söylüyorlar. Hoşgörüsüzlükle anti propaganda yapıyorlar. Bir başka ülkenin ünlü yazarı, son kitabının Türkiye'de basılmasına izin vermiyor. Çünkü ona göre Türkiye insan haklarını çiğniyor.

Bugünkü Dünya'da hoşgörünün dayandığı temeller doğru temeller olmamaya başladı. O halde biz gerçek hoşgörünün nerede olduğunu bulmalıyız.

(Gelecek ay konumuza devam edeceğiz)

Gören Gözlerden Olmak

Zehra İskender

Görmek, her zaman bakmaktan üstün tutulur. Çünkü görmekte, farkına varmak, bütünü kavramak hiçbir şüpheye meydan vermeden, bilmezlikten kurtularak, bilmek olgusuna ulaşmak vardır.

Her hangi bir objeyi tam anlamı ile tanıyabilmek, birinci şart olarak önümüze çıkar. Eşyanın neden yapıldığını, ham maddesinin ne olduğunu, eşya haline gelebilmesi için ne gibi işlemlerden geçtiğini, ancak görerek bilebiliriz. Görmekle, ayrıca irdeleme kabiliyetimizin arttığını, diğer eşyalar ve varlıklarla ilişkilendirebilmeyi, bizi çevreleyen her şeyi analiz ederek, aldığımız verilerden senteze ulaşabilmeyi başarırız.

Görmek sözcüğü daima görsel dünyayı ve somut varlıkları anımsatır. Görsel Dünyada gözlemlediğimiz her şey somut, elle tutulabilen, tartılabilen nesnelerdir. Oysaki, görmenin soyut anlamı da içerdiği somut kavram kadar önemlidir. Özellikle bizim iç dünyamız, duygularımız söz konusu olduğunda da büyük önem taşır.

Görmek fiilinden türemiş başka bir eylem daha vardır; görülmek... Kendimiz sözkonusu olunca görmek kadar görülmek de önemlidir. ***Çünkü görülmek şahsımızın, kişiliğimizin yargılanmadan kabul edilmesi, değerlerimizin bilinmesi, insanca bir yaklaşımla kucaklanmamızdır. Karşımızdaki insanın muhabbeti ve sevgi dolu ilgisi bizim gönlümüzdeki sevinci yeşertir...*** iyi duygularımızın davranışlarımızla bütünleşmesine ham duygularımızın aklımızla beslenerek olgun meyveler gibi faydalı düşünceler haline dönüşmesine neden olur. Çünkü çevremizden gelen kabulleniş bizi iyilikte, doğrulukta ve sadakâtte en üstün olmayı özendirir. İlginçtir; bu özeni çoğunlukla yeni girdiğimiz çevrelerde hissederiz. Yeni tanıdığımız insanlarla olan ilişkilerimizde titiz bir akıl-mantık-duygu titreşimi yaşarız. Yıllarca çalışmayan mekanizması paslanmış saatten birdenbire tik tak seslerinin duyulması gibi akıl-gönül hattımızdaki akımı hissederiz.

Bir de bizim artık algılamadığımız bizi gören gözler vardır...sanki biz dünyaya gözümüzü açtığımız ilk dakikadan beri yanımızda olup kanıksadığımız hattâ bakışlarındaki titreşimi artık fark edemediğimiz kişilere ait gözler... Bize en esaslı bakan, bizi en küçük hallerimize kadar görüp kabullenen, bizden hiç vazgeçmeyip, bizi gözeten insanlar. Onların gözlemesindeki şefkât, sadakât, kusurlarımıza takındıkları tavır ve titizlik, bizim için hava kadar su kadar elzemdir. Belki de havayı solumamızı sağlayan akciğerimiz gibi bizden saydığımız, artık hiç gözlerinin içine bakmadığımız için orada kendimizin varolduğunu bilemediğimiz insanlarımız. Onlar; ailemiz, kardeşlerimiz, kardeşten öte saydığımız dostlarımızdır. Kimi zaman gücüne,

düşüncelerine iyi niyetine güvendiğimiz, varlığından hiç vazgeçemeyeceğimiz, dürüstlüğünden şüphe etmediğimiz mesai arkadaşlarımızdır.

Aramızdaki sıkı, sağlam ilişkinin bozulması imkânsız gibi görünür. Çünkü onlarla güne başlar, onların gören gözlerinin rahatlığı içinde uyuruz. Ama yeni kuracağımız dostluklar var ya yeni yapacağımız, atılacağımız işlerin telâşı veya imtihan heyecanından üstümüze abanan gerginti, kendimizi beğendirme çırpınışlarımız... bizim düşüncelerimizi ve duygularımızı öyle meşgul eder ki, an be an bizi gören gözlerden uzaklaştığımızı, onlarla münasebetimizi artık oturduğumuz iskemleye, çorbamızı içtiğimiz kaşığa duyduğumuz gereksinmeye eşitlediğimizi anlayamayız. Çünkü tıynetimizde hep yeniyi arama ve bulma arzusu yatar.

Küçük ama önemli bir husus vardır, ki bunu unuturuz. Geçmişte, bizi görecek gözlere, varlığını şimdi kanıksadığımız eski (!) dostlarımıza da heyecanla kendimizi kabullendirmek için çaba gösterdiğimizi niçin önemsemeyiz?! Çünkü artık onlar yaşamımızın tam gerektiği kadar parçası olabilmişlerdir. Bir de onların cephesinden bakabilirsek, her dostluk gibi, her sevginin muhabbetin daima emek ve ilgiye muhtaç olması gibi kıymetli olduğunu hissetmesi gerekir. O da hâlâ sayılıp sevildiğini, dostluğunun ilk günkü gibi heyecan verici ve elzem olduğunu bilmek ister.

Nedense biz, karşımızdakinden beklemeyi hak gördüğümüz bu kıymeti, bizi kıymetli kılan dostlarımıza vermeyi ihmâl ederiz. Unutmamalıyız ki, ihmâl etmek önemsememekle eşdeğerdedir. Ne yazık ki gören gözlerin kıymeti, o gözler bize kapandığında ortaya çıkar. Yani dostluklardan, yakınlarımızdan mahrum kaldığımız zaman.

Pınar ve Tamer on iki yıl önce evlenmişlerdi. İlk yıllardaki saygı, sevgi ve ilgi gün geçtikçe yeknesak bir alışkanlığa yerini bırakmaya başladı. Her ikisi de bunu olağan sayıyorlardı. Çevrelerindeki evlilikler de onlarınkinden farksızdı. Ancak gün geçtikçe Tamer de eşine ve evine karşı sorumsuzluk ve ilgisizlik başladı. O aslında karısını çok seviyordu, başka kadın da söz konusu değildi. Ama başka bir tutkusu vardı otomobili ve minibüsü. Onların iç ve dış aksamı, periyodik muayenesi, boyası derken, maddi olarak kendilerini zora sokacak miktarda para harcıyordu. Bu harcamaları da Pınar'a sormadan yapıyordu. Pınar defalarca ikaz etse de faydasızdı. Yine böyle bir tartışma sonun da Tamer bütün başarısızlığının bedelinin Pınar'la evliliği olduğunu haykırdı. Oysa hiç öyle düşünmüyordu. Pınar bu son tartışma sonunda ilişkilerinin yürümediğine karar verip, ondan boşanmak istediğini söyledi. Tamer bir türlü yaptığını düzeltemiyordu. Çünkü sevdiği ve sevildiğini bildiği eşinden ayrılmayı hiçbir zaman düşünmemişti. Sessiz kaldı, ayrıldılar. Şimdi otomobilini ve minibüsünü satmak zorunda, çünkü yeni aile hukuku gereği eşlerin mal varlıklarını yarı yarıya paylaşmaları gerekiyor. Bir de Pınar'ın gören gözlerinden, şefkatinden, aşkından mahrum kalması var.

(*Gerçek hayattan alındığı için isimler değiştirilmiştir.*)

KİTAPLIK

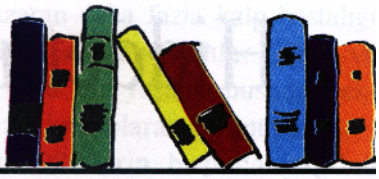

BU YAZ AYRILIĞIN SON YAZI OLACAK, ***Selim İleri, Sayfa 185***
Doğan Yayıncılık

Selim İleri'nin son yapıtlarından. Daha önce bize sunduğu kitaplardaki üslûbundan çok farklı kurgu ile ortaya çıkmış enfes bir edebi eser.

Yazar, kurgusunu açıkça belirtmese de bizzat kendi etrafında çizmiş. Yaşadığı evi, apartman sakinleriyle ilişkilerini, kendisine gösterdikleri alâkayı, çevresine karşı tutuk, isteksiz tavrı kaleme almış. Kaleminde kendi duygu ve düşüncelerini zamanın örtüsünden kurtarmış. Geçmişi, geleceği, duygularını düşüncelerini ve gün be gün süren günlük hayatının akışını şimdide buluşturmuş.

Anlatımındaki güzellik, değindiği konular düşündürdükleriyle sarsıcı bir şekilde karşımıza çıkıyor. Çünkü, yazar (kitabın baş karakteri de yazar) kendi yalnızlığı, kozası dışındaki pek de önemsemediği insanlara, hattâ kaçtığı komşularına, bitkilere, eşyalara mekâna nasıl bağlı olduğunu, o kişilerle yolları ayrıldığı zaman büyük bir yeis içinde farkediyor.

Okurken, onun derin üzüntüsü içinde, kendi ihmallerimizle peşin yargılarımız, hırsımız, çevremizdeki her şeyle olan duygusallığımız ve gönül bağımızla burun buruna geliveriyoruz.

Kitabı kapatırken hiç ele alınmamış zaman kavramı, an'ın önemi, insanın değişmez kutsiyeti ortaya çıkıyor. İçsel yalnızlığımızın gûlyabani silüetiyle kalakalıyoruz.

Tıpkı J.J.Rousseau'nun Emille'i gibi yapmadığımız şeylere eğilmemize, bu kitap bir köprü kuruyor.

Hiddetimizi Yenebilmek

Reader's Digest'ten
Çeviren: Belgin Tanaltay

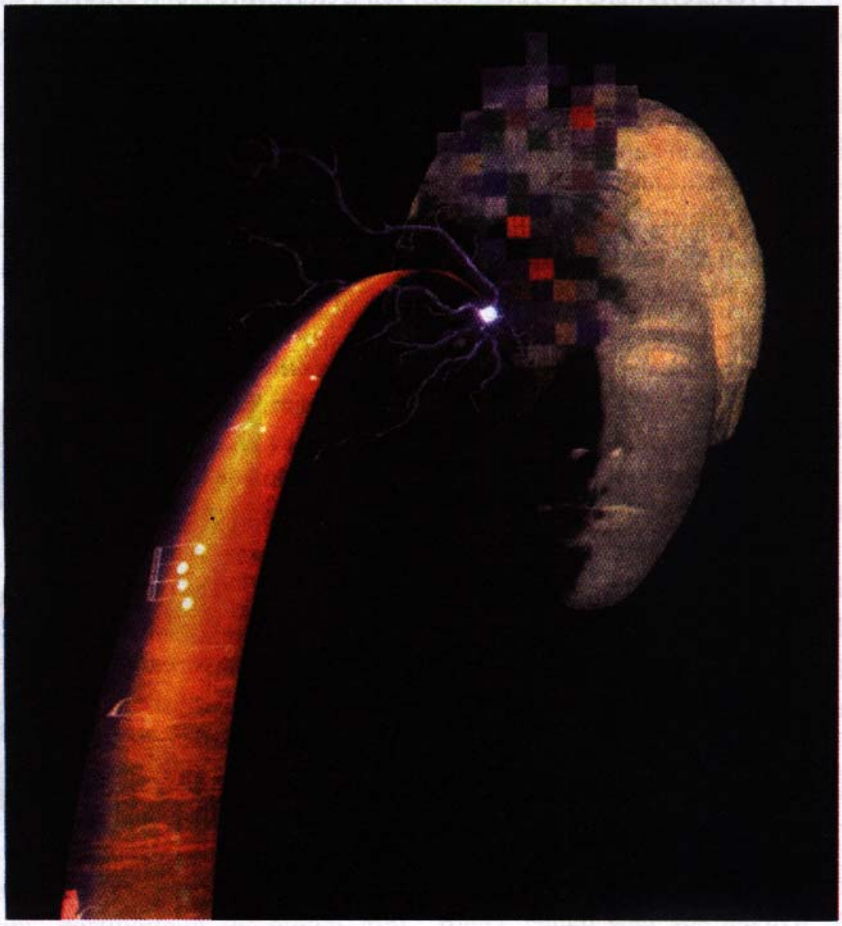

Her zaman herkesin başına gelebilecek bir durumu düşünün: Anita Jones ve Richard Hughes şu anda çok hiddetliler. Biraz önce işverenleri 40 kişilik bir arkadaş gruplarına masalarını toplamalarını ve işi bırakmalarını bildirdi. Anita hiddetten çılgına dönmüş bir halde patronunun odasına daldı ve yüksek sesle şikâyet etmeye başladı. Aynı akşam evde de kocasına patladı. Kocası, "Bu şekilde kızmaya devam edersen, kalp krizi geçirebilirsin" diyerek kibarca karşılık verdi.

Hughes da aynı şekilde çok kızgındı. Fakat patronunu eleştirirse, işine zarar gelebileceği korkusuyla hiçbir tepkide bulunmadı. Evine dönünce birasını açtı, sessizce televizyonun karşısında yudumladı. Karısı da, "Eğer hiddetini böyle şişeye hapsedersen, çok geçmeden bir kalp krizi geçirebilirsin" dedi.

Kim haklıydı? Sağlığınız için, hiddetinizi böylesine dışarı salıvermek mi yoksa üstüne bir kapak koymak mı daha iyidir? Kariyeriniz ve evliliğiniz için hangisi daha iyidir? Bazı yeni araştırmalar bu sorulara cevaplar getiriyor.

Maryland Üniversitesi'nden Psikolog Aron Siegman "Tekâmül geçmişimizde hiddetlenmek, yaşamımızı sürdürebilmemiz için önemliydi. Bizi kavga etmeye ve hiddet kaynağımıza karşı savunmaya hazırlıyordu. Asıl kaynağını düşündüğümüzde, hiddetin her zaman bir tepkiyle sonuçlanması, şaşırtıcı bir durum değildir. Hiddetlendiğimiz zaman mutlaka bir tahrik kaynağı vardır." diyor.

Yaklaşık 20 sene önce, hiddetimizi frenlemek sağlığımız için tehlikeli, onu açığa çıkarmak ise iyi bir davranış olarak düşünülüyordu. Psikologlar, ani patlamaların kişinin kendisini daha iyi hissettireceğini savunuyorlardı. Daha sonra araştırmacılar bu tür psikolojik durumların kalp kriziyle bağlantısı olduğunu gördüler ve duygusallığın çekiciliği sona ermeye başladı.

San Francisco'lu kardiyologlar, 1960 larda 3400 erkek üzerinde yaptıkları araştırma sonucunda, sabırsız ve agresif davranışlarda bulunan A tipi erkeklerin hiddetini dışarı vuramayan B tipi erkeklere nazaran daha fazla kalp hastalığı riski taşıdıklarını raporladılar. Hızlı ve mücadele dolu bir yaşam, pusuda bekleyen bir kalp krizi olarak görünüyordu.

Fakat 1980'lerin başında yapılan çalışmalar, A tipi kişilerin, kalp hastalığına yakalanma riskini diğerlerinden daha fazla taşımadıklarını gösterdi. Bu çalışmalar sonucu, Duke Üniversitesi'nden davranış araştırmaları direktörü Dr. Redford Williams'ın öncülük ettiği "düşmanlık teorisi" ortaya çıktı. Dr. Williams A tipi kişilerin gösterdikleri birçok psikolojik durumun kalp hastalığıyla ilgisi olmadığını, fakat hastalığın gelişmesine sebep olan esas nedenin -düşmanca kızgınlık - olduğunu ortaya koydu.

Williams kişileri düşmanca duygularına göre sınıflamak üzere bir dizi soru hazırladı (aşağıda verilmiştir) ve huysuz, güvenilmez, hiddetli ve çoğunlukla hiddetle davranan kişileri "düşman kişilik tipi" olarak tanımladı ve H tipi diye isimlendirdi. Williams, trafik sıkışıklıklarında her zaman korna çalan biri olarak kendini de bu sınıfa sokuyordu.

Yapılan bir çalışmada da, 255 erkek tıp öğrencisine standart bir kişilik testi uygulandı. 25 sene sonra bu kişiler incelendiğinde test sonrası düşmanlık skalası yüksek çıkanların, diğerlerine oranla 4-5 kez daha fazla kalp rahatsızlığı geçirdiği ortaya çıktı.

Fakat diğer araştırmacılar, Williams'ın teorisini spekülatif olarak değerlendiriyorlar. Çünkü başka çalışmalar sonucunda da Tip-H davranışıyla sağlık arasında hiçbir bağlantı bulunamadı. Ve bazı uzmanlar, hâlâ, hiddeti bastırmanın çok

tehlikeli olduğunu savunuyorlar. Montreal deki McGill Üniversitesi'nde yapılan bir araştırma sonucunda araştırmacılar, düşman kişilik tipine sahip kişilerde, negatif duygularını bastırmaya ve medeni bir şekilde davranmaya çalıştıkça, kalp hastalıkları semptomlarının çok şiddetli olabileceği sonucuna vardılar.

Michigan Üniversitesi'ndeki bir çalışma sonucuna göre de bir hakaret veya haksız bir sözlü saldırı sonrasında hiddet duygularını bastırmak çok sağlıksız bir davranış. Araştırmayı yürüten Dr. Mara, "Biri size aptal olduğunuzu söylüyorsa, sizin hiddetlenmemeniz sağlıksızdır" diyor.

Aralarındaki fark ne olursa olsun, uzmanların ortak düşüncesi şu: Esas önemli olan bu ilkel insani duyguyu anlamak ve yönetmektir. En sağlıklı yaklaşım, hiddeti tetikleyen problemi çözmek üzere odaklanmaktır.

Dr. Ernest değişik profildeki kişilerin kan basınçlarını ölçtü. Bu kişilere patronlarının onlara haksız yere bağırması üzerine ne gibi tepkide bulunacaklarını sordu. Kan basınçları düşük çıkan kişiler, hiddetlenseler de veya hiddetlerini bastırsalar da patronlarına gidip onunla problem hakkında konuşacaklarını söyleyen kişiler oldu.

Yönetim uzmanları da iş yerlerinde kızgınlıklara karşı bu tür yaklaşımın en iyi yöntem olduğu konusunda hemfikirler. İş yerinde hiddetle davranmak negatif reaksiyonlara neden olur. İş hayatının tabiatı gereği, hiddeti tetikleyen pek çok olay gelişebilir, hem de böyle işten çıkarmaların sık görüldüğü bir zamanda. Bu duyguları bastırmak çözüm değildir. İfade edilemeyen kızgınlıklar, patronu arkasından eleştirmek, üretimi düşürmek gibi pasif agresif davranışlara dönüşebilir. Sırt ve baş ağrılarına veya depresyona bile neden olabilir.

Psikolog Harriet Lerner, "İş yerindeki görevimiz bize verilen işi yapmak, her türlü duygusal olayın üzerine gitmemek, bazı haksızlıkları illâ üzerimize almamaktır. Kızgınlığımızı ifade ederken de çok stratejik davranmalıyız."

Stratejik bir davranış olarak da şu örneği veriyor: Kaliforniya'daki bir ruh sağlığı kliniğinde, klinik sahibi daha az masraf olsun diye orada çalışan bir psikiyatriste, gelen hastalar psikoterapi ihtiyacında olsalar bile, mümkün olduğunca ilaç tedavisi uygulaması için direktif verir. Psikiyatrist bir anda fırlayıp işvereninin odasına dalıp, direktiflerinin hiç de etik olmadığını söylemek ister.

Fakat onun yerine, susarak, önce ne söyleyeceğini tasarlar ve çok sakin bir şekilde patronuyla konuşur. Uygulanan strateji başarıyla sonuçlanmıştır. Patronu onu dinler ve psikiyatristin gerekli gördüğü şekilde tedavilerini yapmasını kabul eder.

İşyerinde hiddeti dışa vurmanın riskleri olsa bile, evde uygun bir şekilde davranılırsa hiddetin dışarı vurulabilmesi daha güvenli telepatik etki yapabilir. Aslında, aralarında anlaşmazlıklar çıkabilen ve sık sık birbirlerine kızabilen eşler arasındaki evlilik daha istikrarlıdır. Önemli olan kızgınlığın nasıl ifade edildiğidir.

10 yıl süren bir çalışmanın sonu-

cunda profesör John Gottmann, duygusal hayatları çok hareketli olan çiftlerin, birbirlerini suçlamadıkları ve hakaret etmedikleri sürece uzun zaman başarılı bir ilişkiyi sürdürebildiklerini keşfetmiştir. Bu çiftler çok yoğun bir şekilde neşeyi, gerilimi, kızgınlığı yaşayabilirler.

Evde veya iş yerinde olsun, kronik sıkıntı hali veya ümitsizlik gibi, kronik hiddet de sağlıksızdır. Uzmanlar hiddetlendiğimiz zaman derin bir nefes alıp kendimize şu soruları sormamızı öneriyorlar:

Gerçekten hiddetlenecek kadar ciddi bir durum var mı?

Hiddetlenmekte haklı mıyım?

Hiddetlenmem olayda bir değişiklik yaratacak mı?

Eğer bu sorulardan herhangi birinin cevabı "hayır" ise, o zaman sakinleşmeye çalışın, sakinleşmeyi de şöyle başarabilirsiniz: yürüyüşe çıkın, gözleriniz kapalı bir şekilde sadece nefesinize konsantre olarak müzik dinleyin.

Fakat hiddeti önemsemezlik etmeyin. Nasıl ki duyduğumuz fiziksel acı, elimizi sıcak sobadan çekmemiz için bize bir uyarıysa, hiddetin acısı da kendi lehimize bir tavır almamız için bizi mücadeleye çağırır. Mücadelemiz, hiddetten tamamen kurtulmaktan ziyade, bu duyguyu olumlu ve verimli bir değişim için bir araç olarak kullanmak için olmalı.

NE KADAR HİDDETLİSİNİZ ?

Kronik hiddetin seviyesini ölçebilmek, kan basıncımızı ölçmek kadar kolay değildir. Fakat aşağıdaki sorulara vereceğiniz cevaplar, kalp hastalığı riski taşıyıp taşımadığınızı gösterebilir.

1. Eğer asansörü beklerken, başka bir katta uzun bir süre takılıp kalırsa, sinirlenir misiniz ?

2. Birine çok kızıp ona vurdunuz mu?

3. Sizi sinirlendiren olayları hatırlayıp tekrar sinirleniyor musunuz ?

4. Eşiniz yemek pişirirken, bir şeyin yanıp yanmadığından emin olmak için eşinizi gözlemliyor musunuz?

5. Berberiniz saçınızı çok kısa kesmişse günlerce hiddetiniz sürer mi ?

6. Birisi yanlış para üstü verirse, sizi aldatmak istediğini mi düşünürsünüz?

7. Gün boyunca biriktirdiğiniz kızgınlıklar size sonunda "iptal oldum" dedirtir mi ?

8. Birisi trafikte yolunuzu keserse, kornanızı çalıp, flaşörlerinizi yakar mısınız?

9. Sizin beklentilerinize katlanamadıkları için yakın arkadaşlarınız sizden uzaklaştı mı?

10. Başkalarının beceriksizliği sizi sık sık sinirlendirir mi ?

11. Marketteki "sadece 10 madde alımlar için" kuyruğunda, önünüzde bekleyenlerin 10 maddeden daha fazla alıp almadıklarını kontrol eder misiniz?

12. Birisi zamana uymazsa hemen onunla kızgın bir konuşma yapmayı planlar mısınız?

3 veya daha az "evet" cevabı için : serinkanlı bir kişisiniz

4 - 8 "evet" cevabı: Normal seviyedesiniz

9 ve fazlası "evet " cevabı: Hiddet seviyeniz çok yüksek.

(Dr Redford Williams ve Virginia Williams, Hiddet Öldürür kitabından)

IŞIĞIN HAZİNESİ

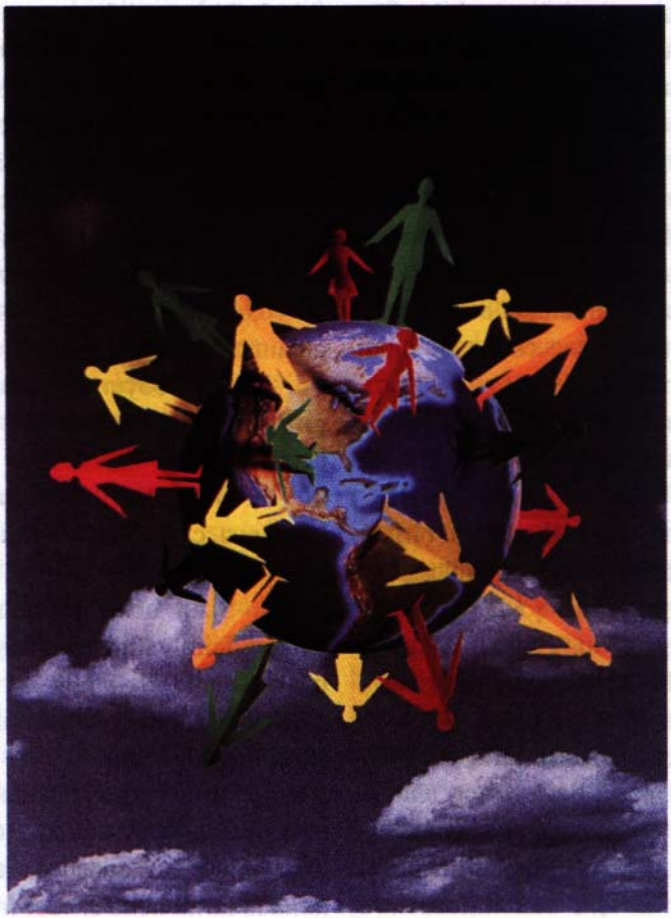

"The Fireside Treasury of Light" kitabından

Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir. Bu kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir. Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstatlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ'ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

İYİLEŞME İÇİNİZDEN BAŞLAR

Dennis T.Jaffe

Çoğumuz sağlığımızın sanki hep böyle kalacağını sanırız. Ta ki bedenimizin bir yerinden bir sinyal veya bir sızı gelene kadar. Duygularımız biraz anksiyete biraz da kızgınlıkla karışmış bir halde aniden karşımıza çıkan bu duruma şaşırır ve kızarız. Neyin yanlış gittiği, bunun neden olduğu ve nasıl iyileşeceğimizden emin olamayız. Bedenimizin içinde çalışan her şeyi bir giz olarak algılayıp bunun sadece bir doktor tarafından tamir edileceğine veya düzeltileceğine inanırız.

Hastalıklar hakkında hepimizin bildiği ortak şeylerin doğru olmadığına hatta tehlikeli olduğuna inanıyorum. Pek çoğumuz hastalığın dışardan geldiğine yani sağlıklı bedenimizin işgal edildiğine inanırız. Bunun sebebi belki hasarlı bir gen, bir gece önce yediğimiz bir yemek veya kötü kaderdir. Bu mantığı kullanarak fiziksel rahatsızlıkların genellikle önlenemeyeceği kanısına varırız. Bedenlerimizin de ihtiyaçları vardır ve bakım ister ancak bu diğer önceliklerimiz gibi değildir. Siz de çoğumuz gibiyseniz kendi bedeninizden önce arabanıza veya evinize daha fazla enerji harcıyorsunuz demektir.

Bu tarz davranışlarla kendi sağlığımız veya rahatsızlığımız üzerine odaklayacağımız gücümüzü görmezlikten geliriz. Gerçekte pek çok hastalık ayları veya yılları bulan bir zamanda ilerleyen ve güçlenen bir dizi faktörden kaynaklanır. Duygularımız, stres seviyelerimiz, ilişkilerimiz, çelişkilerimiz ve inançlarımız hastalıklara yatkınlığımızı etkiler.

İşin özünde yaşamlarımızla ilgili her şey sağlığımızı etkiler. Yaşamımızın kontrolumuz altına alabileceğimiz bölümüyle hastalıklara karşı direnme kabiliyetimizi arttırarak sağlığımızı maksimum düzeyde tutabiliriz. Hastalıkları önleme ve şifa bulma konularında tahmin edeceğinizden de öte gücünüz olduğunu biliniz.

Şayet hasta iseniz terapi sürecine aktif bir şekilde katılmanız gerekir. Sağlıklıysanız her gün aktif bir şekilde çalışmaya, sağlığınızı devam ettirmeye gönüllü olmalısınız. Tıp teknolojisinin sizi iyileştireceğine dair inancınız sizi rahatlatsa da modern tıp, doktorunuzla birlikte bire bir çalışmanız olmadan sağlığınızı garanti edemez bir noktaya ulaşmış durumdadır.

Bugün, iyileşmenin anahtarı sizin davranışlarınızda yatmaktadır.

Bu fikir göründüğü kadar radikal değildir aslında. Sayıları gittikçe artan doktorlar ve sağlık uzmanları artık aynı kanıyı paylaşıyorlar. Onlar, bir bireyin şayet sağlıklı kalmak istiyorsa ve erkenden ölmeyi istemiyorsa veya gereksiz bir biçimde hastalanmak veya acı çekmek istemiyorsa mutlaka kendisiyle ve sağlık sistemiyle ilgili davranışlarını değiştirmesi gerektiğine inanıyorlar. Uzmanlar hastalığı sadece bedenin

içindeki bir kriz durumu olarak algılamıyorlar. Onlara göre hastalık yaşamın her yönünü ilgilendiren bir süreç. Her birey kendi sağlık statüsünü doktorunu veya diğer sağlık uzmanlarını birer eğitimci ve rehber olarak kullanıp belirleyebilir.

SADECE SEVGİYİ ÖĞRETİN
Gerald Jampolsky

Davranışlar Barışı Takip Eder

Sürekli barış sistematize edilmiş bir davranış gibi değildir. Davranışlarımız aklımızdaki barışı takip etmelidir, tıpkı bir geminin ardından onu takip eden köpük izleri gibi... Şayet yaptığımız her şeydeki tek amacımız barış ise bu barışı korumak ve daha güçlendirmek için ne yapacağımızı da her zaman bileceğiz demektir. Bu davranış biçimi yaşamlarımızda daima doğru mu yoksa yanlış mı diye kendimize her dakika soru sorduğumuz yılgınlık hali ile zıtlık oluşturmaktadır.

Egomuz eyleme geçmeden önce yolunun temiz olup olmadığını hep bilmek ister. Ruhsal çelişkileri basit eylemlere tercih eder. Kolayca ileri hareket etmek varken durmayı ve endişelenmeyi yeğler. Onun en sevdiği geciktirme taktiği doğru mu yoksa yanlış mı sorusunu sormaktır.

Herkes kendine göre ahlâklı ve iyi olmayı ister ve ego böylece bunu kullanarak dikkatimizi sonuçların hesaplanmasına odaklamamızı sağlar. Sanki iyi ve nazik olabileceğimiz an şimdi gelmiştir gibi. Davranışlarımızın gelecekteki etkilerini tam olarak bilebilmenin bir yolu yoktur halbuki. Zamanda geriye gidip yaptığımız hataları da düzeltemeyiz. İyi ve gerçekten hizmetkâr olmanın tüm fırsatları çevremizi sarmışken mümkünü olmayan şeylere neden takılıp kalalım?

Bunu anlamak gelecekle ilgili kendimizi suçlamaktan bizi alıkoyarak kalplerimizdeki barış ve sevginin şimdiki ihtiyaçlarına yönlendirir. Sonuç ne olursa olsun önemli olanın barış olduğunu bize gösterir. Gelecekteki sonuçları tahmin etmektense sevgiyi seçmek bizim için daha güvenilir bir tercihtir.

Aylar önce Los Angeles'teki Çocuk Hastanesinde beyin tümörü teşhisiyle yatan Hillary Chapman ve annesi Carol ile karşılaştım. İki hafta sonra Carol beni aradı. Kızının koma durumuna bir girip bir çıktığını ve şuurunun berrak olduğu bir anda doktorlardan kemoterapiyi ve ışın tedavisini kesmelerini rica ettiğini söyledi. Carol oldukça sıkıntılı ve üzüntülüydü ve bana ne yapması gerektiğini sordu. Bu soruyu bana birkaç yıl önce sormuş olsaydı ona ne yapacağını harfi harfine söylerdim. Ama şimdi kendime ne yapıyorsam onun da bunu yapmasını söyledim: "Sakin ol ve kendi iç sesini dinle!" Böylesine ekstrem ve ıstıraplı bir durumda tek çözümün barışın içimizdeki sesini dinlemek olduğunu tecrübelerim bana öğretti.

Verdiğim cevap onu tatmin etmedi. Benim bu konuda bir uzman olduğumu

ve ona tam bir eylem planı verebileceğim konusunda bana güvenmiş olduğunu belirtti. Onunla biraz daha konuştum fakat ne yaptıysam onu tatmin edemedim.

Ertesi gün Carol beni yeniden aradı. Bu kez sesi oldukça dingindi. Benimle konuştuktan sonra aklının sesini dindirebildiğini ve dua ettiğini söyledi. Böylece cevabı bulmuştu: "Doğru ve yanlış yoktur. Sadece sevgi vardır." Bu cevap onu korkudan ve kızına duyduğu derin sevgiden dolayı kendini suçlamasından uzaklaştırmıştı. Böylece kızına yapılan bütün tedavilerin kesilmesini istedi.

Üç hafta sonra Hillary huzur içinde öldü. Carol bu haberi evlâtlarını kanserden kaybedenlerin yaptığı bir toplantıda aldı ve onun çarığını giyebilenlerin arasında acısını dindirebildi.

Doğru ve yanlış yoktur. İşte bunu bir kez anladığımızda sevgiye tüm varlığımızla güvenebiliriz. Ancak bunun için önce ortaya koyduğumuz eylemin iyi, zararsız ve uyumlu bir eylem olmasını sağlamamız gerekir. Bundan sonrası nereye gittiğimiz değil nasıl gittiğimiz olmalıdır.

Her şeyi yargılamak, insanlarla uğraşmak ve her şeyi isteğimiz şekle sokmaya çalışmaktansa barışın en sade haliyle sessizce yol almasına izin vermemiz gerekir. Hayat bizi şaşırttığında kalbimizdeki bu sükûnet yerine gidelim ve orada bir dakika durup Yaratan'ın sevgisinde dinlenelim. Bir eylem yapmamız gerekiyorsa da bu sükûnetin içinden çıkıp geliveren sese kulak verelim.

Resim, Mustafa HORASAN

Hatasız Olma Şartı

(Baş tarafı 17. sayfada)

bir armağan olarak saklıyorduk. Ferman buyururlarsa onları dahi virelim" karşılığını verince, padişah çok memnun olup, mallarıyla İstanbul'a gitmelerine izin vermişti

Bu konuya 1735 de vefat eden Kütahya Mevlevihanesi şeyhi Şair Sakıp Mustafa Dede'nin "Sefine-i Nefise Mevlevihan" eserinde değinilmiştir; "Sultan Murat Konya'ya geldiği zaman Kadızadelerin teşviki ve iğdasıyla Hazreti Mevlana'nın türbesine çizme ile girmek istemiş, kendisine ihtarda bulunan türbedar Derviş Mehmet'in elini öpmek bahanesiyle elini tutmuş, sıkıp kemiklerini kırmak istemiş, bunu fark eden türbedar, padişah'ın elini daha kuvvetli sıkmaya başlayarak 'aman' dedirtmişti. 4.Murat türbedara;

"- Evliya'yı ikramın mübarek cesetleri hayatta imişler gibi terütaze olur. Mevlâna'nın kabrine ininiz, tabutu açınız. Eğer ceset hâlâ çürümemiş ise ne alâ, değilse türbeyi yıktıracağım." demişti. Kasten inci tespihini kopararak, Sanduka'nın içine düşürmüş, tespihini çıkarmalarını emretmişti. Hiç kimse mezarların bulunduğu mahzene inmemiş, Mevlâna'ya hürmetsizlik etmemişti. Bunun üzerine Dergâh'ın Postnişin Ebubekir Çelebi İstanbul'a sürülmüştü." diye bildirir.

Bir konunun ayrı ayrı anlatıldığı iki bahsi ele alırsak, birincide gerçekten hakkın koruyucusu, halka olan görevine müdrik dirayetli bir lider, Hz. Ömer'in adaletini anımsatan vasıflara haiz gerçek 4.Murat karşımıza çıkarken... ikincisinde henüz ömrünün iyiyi kötüden ayırmaya başladığı döneminde entrikalar içinde kalarak iyi olayım derken katılaşan bir çocuğun gönül ezikliğinden emir alan, aklı seyirci bırakan davranışı sezilmiyor mu?

Osmanlı'nın en entrikacı ve acımasız sultanı Mahpeyker Kösem Sultan'ın 4. Murat'ın annesi olduğunu hatırlamak, onun içinde kadûk(sağlıklı gelişememiş) kalmış bir çocuğun en umulmadık zamanda feryat ettiğini, etrafındakileri kırıp dökerek, üstündeki sultanlık sorumluluğuyla oynadığını söylemek sanırım yanlış olmaz. Bundan 4. Murat mı sorumlu?

Lütfen bu yazıyı okuduktan sonra her şeyi bir yana bırakıp çocuğunuzun yüzüne iyi bakın. Bu küçücük yürek bir gün evrensel görevini gerçekleştirmek için atağa kalkacak ya da mutsuzluğun girdabında bütün tanrısal kaabiliyetlerinin zehirlenmesinden acıyla kıvranarak ömrünü tüketecek. Yaratan anata olma ödülünü size bahşetmişse bu konuda hatasız olma şartını da öne sürdüğüne inanıyorum. Çünkü O, kimseye taşıyamayacağı yükü vermez.

Kaynakça:
Süleymaniye Camii ve imaret İnşaatı (der: Prof. Ömer İ. Barkan)
Art In the Age Of Sinan (Prof. Metin Sözen)
Türk Lûgatı
Resimli Türk Tarihi Dergisi

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

Temel eksenli Karadeniz fıkraları yanında, bir de gerçekten yaşanan "fıkra gibi" olaylar var. Karadenizli sadece fıkra üretmekle kalmaz, yaşantısıyla da mizahı yaşanan bir gerçekliğe dönüştürür.

Nurettin İğci, gazetelerde çıkan Karadeniz kökenli haberleri derleyerek bir kitapçık yapar. Öylece "Medyatik Temel" fıkra ötesi gerçekleri gözler önüne sererek hayatla mizahı eşitler.

İşte hayatın içinden, hem de duvarı yıkarak çıkan bir mizah anıtı. Trabzonlu marangoz Ali Dinçer, bir fotoğrafçının siparişi üzerine 5 metrelik bir çerçeve yapar; fakat kapı 4 metre olduğundan, ancak duvarı yıkarak çerçeveyi dışarı çıkarmak zorunda kalır.

Karadeniz'in önemli turizm merkezlerinden Trabzon'un Uzungöl beldesindeki bir tesise yapılan ahşap yangın merdiveni görenleri şaşırtır. Üç katlı, 54 yatak kapasiteli tesisin sahibi Abdullah İnan, ahşap yangın merdivenine gülenlere şu yanıtı verir: "Binanın estetik görünümünü bozmaması için yangın merdivenini de ahşaptan yaptık."

"Ahşap yangın merdiveni" sözü bile kelimeyle çizilmiş bir karikatür niteliğinde.

* * *

Yıllar önce şampiyonlukta iddialı takımlardan Trabzonspor, zirveyi zorlayan rakibi Fenerbahçe ile maç yapmaktadır. Hüseyin Avni Aker Stadyumundaki maçın en heyecanlı anlarından birinde şöyle bir duyuruda bulunulur:

"İşitme engelli Ali Kahraman! İşitme engelli Ali Kahraman! Stat kapısında bekleniyorsunuz!"

Kara mizah diye buna denir işte!

* * *

Trabzon'un en işlek yerlerinden Maraş Caddesindeki boş iş yerinin camına "Parası çok, işi bilmeyen bir ortak aranıyor" yazılı bir ilan asılır. İşin ilginç ve komik yanı, yazıyı

okuyanlardan sekiz kişi ortaklık için başvuruda bulunur.

* * *

Karadenizli iki arkadaş bir iş takibi için Ankara'ya giderler. Devlet Bakanı hemşehrilerini görüp işi bitirecekler. Ne var ki, bakanı makamında bulamazlar. Acil işi olduğu için dışarı çıkan bakanı yolda yakalarlar. Bakan cep telefonlarını sekreterine bırakmalarını söyleyerek makam arabasına biner ve gider. Ertesi günü sekreteri bakana notları iletirken, "Hemşehrileriniz olduğunu söyleyen iki kişi, sizin istediğinizi belirterek iki adet cep telefonu bıraktılar" der.

* * *

Samsun belediyesince yürütülen toplu iş görüşmelerinde, işçilere ve ailelerine zam yerine bedava mezar verilmesi kararı alınır. Öylece işçisine yaşatacak bir ücreti veremeyen belediye, "mezar kıyağı" çekerek ölümünü kolaylaştırmaya çalışır.

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık *Yıllık Dergi Bedeli : 18.000.000*
Dergi Bedeli : 1.500.000 TL.
Adı Soyadı : .....
Adresi : .....

Posta Kodu : ..... *İlçe:* ..... *Şehir :* .....

Tel : ..... *Fax :* .....

Firma Adı : .....
Vergi Dairesi : ..... *Vergi Numarası :* .....

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. ..... VISA ..... MASTER ..... EUROCARD

Kart No / ..... / ..... / ..... / ..... / *Son K. Tarhi / ..... / ..... /* *İmza :*

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu